

บทที่ 4

ผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนชายในคดีร้ายแรง” ซึ่งผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจำนวน 87 ชุด กับกลุ่มประชากรเป้าหมาย ซึ่งเป็น เด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในคดีความผิดร้ายแรงซึ่งอยู่ในความดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่ มีผลการศึกษาจากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ภูมิหลังของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 4.1

จำนวนและร้อยละของอายุเยาวชนในปัจจุบัน

อายุปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
17 ปี 1 เดือน ถึง 18 ปี	55	63.2
มากกว่า 19 ปี	16	18.4
น้อยกว่า 17 ปี	11	12.6
18 ปี 1 เดือน ถึง 19 ปี	5	5.8
รวม	87	100.0

$\bar{X} = 17$ ปี 10 เดือน, S.D. = 1.438, min = 14 ปี, max = 22 ปี

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน และร้อยละของอายุเยาวชนในปัจจุบัน พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างกระทำความผิดเมื่ออายุเฉลี่ย 17 ปี 10 เดือน โดยส่วนใหญ่อายุ 17 ปี 1 เดือน ถึง 18 ปี มากที่สุด จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 63.2 รองลงมา คือ อายุมากกว่า 19 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 18.4 อายุต่ำกว่า 17 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 และ อายุ 18 ปี 1 เดือน ถึง 19 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8

ตารางที่ 4.2
จำนวนและร้อยละของสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	73	83.9
มีภรรยาแล้วแต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส	13	14.9
สมรส	1	1.2
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวน และร้อยละของสถานภาพสมรส พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างจะอยู่ในสถานภาพโสดเป็นส่วนใหญ่ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 83.9 รองลงมา คือ มีภรรยาแล้วแต่ไม่ได้จดทะเบียน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 และสมรสแล้ว จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2

ตารางที่ 4.3
จำนวนและร้อยละของจำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน

จำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน	จำนวน	ร้อยละ
2 คน	44	50.6
1 คน	19	21.8
3 คน	11	12.6
4 คน	8	9.2
6 คน	3	3.5
5 คน	1	1.2
7 คน	1	1.2
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวน และร้อยละของเยาวชนที่มีจำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 2 คน มี

จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 50.6 รองลงมา คือ มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 1 คน มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 3 คน มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 4 คน มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2 มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 6 คน มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 และ มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 5 คน และ 7 คน มีจำนวน 1 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 1.2

ตารางที่ 4.4

จำนวนและร้อยละของลำดับการเป็นบุตร

ลำดับการเป็นบุตร	จำนวน	ร้อยละ
คนที่ 2	39	44.8
คนที่ 1	37	42.5
คนที่ 3	6	6.9
คนที่ 4	4	4.6
คนที่ 5	1	1.2
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวน และร้อยละของลำดับการเป็นบุตร พบว่า ส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเป็นบุตรคนที่ 2 มีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 44.8 รองลงมา คือ เป็นบุตรคนที่ 1 จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 และ เป็นบุตรคนที่ 3 มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 เป็นบุตรคนที่ 4 มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6 และเป็นบุตรคนที่ 5 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2

ตารางที่ 4.5

จำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
จบ ม.3	30	34.5
สูงกว่า ป.6 แต่ไม่จบ ม.3	24	27.6
สูงกว่า ม.3 แต่ไม่จบ ม.6 หรือ ปวช.	22	25.3
จบ ป.6	6	6.9
เรียนไม่จบ ป.6	2	2.3
จบ ม.6 หรือ ปวช.	2	2.3
สูงกว่า ม.6	1	1.2
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวน และร้อยละของระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับ ม.3 มากที่สุด มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมาคือ การศึกษาสูงกว่า ป.6 แต่ไม่จบ ม.3 มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 มีระดับการศึกษาสูงกว่า ม.3 แต่ไม่จบ ม.6 หรือ ปวช. จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 มีกลุ่มตัวอย่างเรียนจบแค่ ป.6 จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 มีเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนไม่จบ ป.6 และ จบ ม.6 หรือ ปวช. มีจำนวน 2 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 2.3 และมีกลุ่มตัวอย่างที่เรียนสูงกว่า ม.6 มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2

ตารางที่ 4.6
จำนวนและร้อยละของอาชีพก่อนต้องโทษ

อาชีพก่อนต้องโทษ	จำนวน	ร้อยละ
กำลังศึกษาอยู่	46	52.9
รับจ้าง	21	24.1
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	11	12.6
ค้าขาย	6	6.9
อื่นๆ	3	3.5
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวน และร้อยละของอาชีพก่อนต้องโทษ พบว่า เด็กและเยาวชน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 52.9 รองลงมา คือ รับจ้าง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 24.1 ไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 และ ค้าขาย จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9

ตารางที่ 4.7
จำนวนและร้อยละของผู้ที่เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย
ก่อนกระทำความผิด

ผู้ที่อาศัยอยู่ด้วยก่อนกระทำความผิด	จำนวน	ร้อยละ
บิดาและมารดา	37	42.5
มารดา	22	25.3
ญาติพี่น้อง	15	17.2
บิดา	6	6.9
อยู่คนเดียว	3	3.4
คนรัก	2	2.3
ผู้ใหญ่ที่ไม่ใช่ญาติพี่น้อง	1	1.2
เพื่อน	1	1.2
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวน และร้อยละของผู้ที่เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่ด้วยก่อนกระทำ ความผิด พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมา คือ อาศัยอยู่กับมารดา มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 อาศัย อยู่กับญาติพี่น้อง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 อาศัยอยู่กับบิดา มีจำนวน 6 คน คิดเป็น ร้อยละ 6.9 อาศัยอยู่คนเดียว จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.4 อาศัยอยู่กับคนรัก จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.3 อาศัยอยู่กับเพื่อน และ ผู้ใหญ่ที่ไม่ใช่ญาติพี่น้อง ซึ่งมีจำนวน 1 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 1.2

ตารางที่ 4.8

จำนวนและร้อยละของการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊ง

การรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊ง	จำนวน	ร้อยละ
มี	55	63.2
ไม่มี	32	36.8
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวน และร้อยละของการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊งก่อนเข้ามาอยู่ ศูนย์ฝึกและอบรมฯ พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มแก๊ง มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 63.2 และไม่มีการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊ง จำนวน 32 คน คิดเป็น ร้อยละ 36.8

ตารางที่ 4.9

จำนวนและร้อยละของการมีชื่อเรียกกลุ่มแก๊ง

การรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊ง	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	63	72.4
มี	24	27.6
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวน และร้อยละของการมีชื่อเรียกกลุ่มแก๊งก่อนเข้ามาอยู่ศูนย์ฝึกและอบรมฯ พบว่า เด็กและเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีชื่อเรียกกลุ่มแก๊ง จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 72.4 และมีการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊ง จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6

ตารางที่ 4.10

จำนวนและร้อยละของรายได้ของครอบครัว

รายได้ของครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
5,001-10,000 บาท	44	50.6
10,001-15,000 บาท	12	13.8
น้อยกว่า 5,001 บาท	11	12.6
ไม่ทราบ	9	10.3
15,001-20,000 บาท	7	8.1
มากกว่า 20,000 บาท	4	4.6
รวม	87	100.0

$\bar{X} = 9,683.91$ บาท/เดือน, S.D. = 6,642.06, min = 1,000, max = 30,000

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวน และร้อยละของรายได้ของครอบครัว พบว่า รายได้ของครอบครัวของเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างโดยเฉลี่ย เท่ากับ 9,683.91 บาท/เดือน โดยส่วนใหญ่มีรายได้ของครอบครัวอยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 50.6 รองลงมาคือ มีรายได้ระหว่าง 10,001-15,000 บาท จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 กลุ่มตัวอย่างที่ครอบครัวมีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ทราบรายได้ของครอบครัว มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของครอบครัว 15,001-20,000 บาท มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.1 และที่มีรายได้ครอบครัวมากกว่า 20,000 บาท มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6

ตารางที่ 4.11
จำนวนและร้อยละของรายได้ของเด็กและเยาวชน

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
1,501-3,000 บาท	30	34.5
ไม่ระบุ	24	27.6
น้อยกว่า 1,501 บาท	19	21.8
3,001-5,000 บาท	8	9.2
มากกว่า 5,000 บาท	6	6.9
รวม	87	100.0

$\bar{X} = 2,244.83$ บาท/เดือน, S.D. = 3,601.28, min = 500, max = 30,000

ตารางที่ 4.11 แสดงจำนวน และร้อยละของรายได้ของเด็กและเยาวชน พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีรายได้เฉลี่ย 2,244.83 บาท/เดือน โดยส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ระหว่าง 1,501-3,000 บาท มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมา คือ ไม่ระบุ มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้น้อยกว่า 1,501 บาท มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีรายได้ระหว่าง 3,001-5,000 บาท มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2 และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้มากกว่า 5,000 บาท มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9

ตารางที่ 4.12
จำนวนและร้อยละที่มาของรายได้

ที่มาของรายได้	จำนวน	ร้อยละ
ทั้งบิดาและมารดา	29	33.3
มารดา	23	26.4
ทำงาน	20	23.0
บิดา	8	9.2
ผู้ปกครอง/ผู้อุปการะ	5	5.8
ไม่ระบุ	2	2.3
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.12 แสดงจำนวน และร้อยละที่มาของรายได้ พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้จากทั้งบิดาและมารดา มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมา คือ ได้รับจากมารดา จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4 เยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับรายได้จากการทำงาน มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 และได้รับรายได้จากบิดา มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2 และได้รับรายได้จากผู้ปกครอง/ผู้อุปการะ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8

ตารางที่ 4.13
จำนวนและร้อยละของหนี้สินจากการกู้ยืมเงินหรือผ่อนสินค้า

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
มี	40	46.0
ไม่แน่ใจ	25	28.7
ไม่มี	12	13.8
ไม่ทราบ	10	11.5
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.13 แสดงจำนวน และร้อยละของหนี้สินจากการกู้ยืมเงิน หรือผ่อนสินค้า พบว่า ครอบครัวของเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีหนี้สินจากการกู้ยืมเงิน หรือผ่อนสินค้า จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 46.0 รองลงมาคือไม่แน่ใจ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7 และไม่มีหนี้สินจากการกู้ยืมเงิน จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 ผู้ที่ไม่ทราบ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5

ลักษณะชุมชนที่อาศัยอยู่

ตารางที่ 4.14

จำนวนและร้อยละของลักษณะชุมชนที่อาศัยอยู่

ลักษณะชุมชนที่อาศัยอยู่	มี		ไม่แน่ใจ		ไม่มี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. สภาพชุมชนที่ฉันอยู่อาศัยมีลานกีฬาหรือสวนสาธารณะเพื่อให้คนในชุมชนได้ออกกำลังกายหรือพักผ่อนหย่อนใจ	80	92.0	5	5.7	2	2.3
2. สภาพชุมชนที่ฉันอยู่อาศัยมีกรรมการชุมชนเพื่อดูแลประสานงานในชุมชน	66	75.9	15	17.2	6	6.9
3. สภาพชุมชนที่ฉันอยู่อาศัยมีร้านสนุกเกอร์	65	74.7	3	3.5	19	21.8
4. สภาพชุมชนที่ฉันอยู่อาศัยมีผู้เสพหรือติดยาเสพติด	54	62.1	23	26.4	10	11.5
5. ฉันมีการเข้าร่วมกิจกรรมกับชุมชนของฉันอยู่เสมอ	53	60.9	23	26.4	11	12.6
6. สภาพชุมชนที่ฉันอยู่อาศัยมีผู้ค้ายาเสพติด	46	52.9	31	35.6	10	11.5
7. สภาพชุมชนที่ฉันอยู่อาศัยมีบ่อนการพนัน	33	37.9	16	18.4	38	43.7

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ลักษณะชุมชนที่อาศัยอยู่	มี		ไม่แน่ใจ		ไม่มี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
8. สภาพชุมชนที่ฉันอยู่อาศัยมีการ ลัก วิ่ง ชิง ปล้น	30	34.5	28	32.2	29	33.3
9. สภาพชุมชนที่ฉันอยู่อาศัยมีช่อง โศกเศร้า/อาบอบนวด	25	28.7	11	12.6	51	58.6

ตารางที่ 4.14 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะชุมชนที่อาศัยอยู่ พบว่า เด็กและเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากชุมชนที่มีลานกีฬาหรือสวนสาธารณะเพื่อให้คนในชุมชนได้ออกกำลังกายหรือพักผ่อนหย่อนใจ ร้อยละ 92.0 ชุมชนที่อยู่อาศัยมีการรวมกลุ่มชุมชนเพื่อดูแลประสานงานในชุมชน ร้อยละ 75.9 ในชุมชนมีร้านสะดวกซื้อ คิดเป็นร้อยละ 74.7 มีผู้เสพหรือติดยาเสพติด ร้อยละ 62.1 เยาวชนมีการเข้าร่วมกิจกรรมกับชุมชนอยู่เสมอ ร้อยละ 60.9 ชุมชนมีผู้ค้ายาเสพติด ร้อยละ 52.9 ชุมชนที่อาศัยอยู่มีบ่อนการพนัน ร้อยละ 37.9 ชุมชนมีการลักวิ่ง ชิง ปล้น ร้อยละ 34.5 และในชุมชนมีช่องโศกเศร้า สถานบริการอาบอบนวด ร้อยละ 28.7

ตารางที่ 4.15

จำนวนร้อยละของจำนวนครั้งที่ถูกจับกุมและดำเนินคดี

จำนวนครั้งที่ถูกจับกุมและดำเนินคดี	จำนวน	ร้อยละ
ครั้งที่ 1	51	58.6
ครั้งที่ 2	24	27.6
ครั้งที่ 3	11	12.6
ครั้งที่ 4	1	1.2
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.15 แสดงจำนวน และร้อยละของจำนวนครั้งที่ถูกจับกุมดำเนินคดี พบว่า เด็กและเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ถูกจับกุมและดำเนินคดีเป็นครั้งที่ 1 มากที่สุด จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 58.6 รองลงมาคือ ถูกจับเป็นครั้งที่ 2 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ถูกจับ

เป็นครั้งที่ 3 จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 และถูกจับเป็นครั้งที่ 4 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2

ตารางที่ 4.16

จำนวนและร้อยละของฐานความผิดของเด็กและเยาวชนในครั้งนี้

ประเภทการกระทำความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เช่น ทำร้ายร่างกาย พยายามฆ่า ฆ่าผู้อื่น เป็นต้น	43	38.4
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ เป็นต้น	32	28.6
ความผิดเกี่ยวกับเพศ เช่น ช่มชู้ โทรมหญิง เป็นต้น	29	25.9
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	8	7.1
รวม	112	100.0

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ตารางที่ 4.16 แสดงจำนวน และร้อยละของฐานความผิด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) พบว่า พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมากที่สุด มีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 38.4 รองลงมา คือ กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6 และกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 และกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1

ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดไม่ได้อยู่ในลักษณะความผิดร้ายแรง แต่เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างหลายรายกระทำความผิดหลายคดีแต่อาจจะต่างเวลากัน จึงนำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดใส่ไว้ให้กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบด้วย

ตารางที่ 4.17
จำนวนและร้อยละของการจำแนกประเภท
การกระทำความผิดในคดีร้ายแรง

จำแนกประเภทการกระทำความผิดในคดีร้ายแรง	จำนวน	ร้อยละ
โทรมหญิง	29	33.3
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	27	31.0
ปล้นทรัพย์โดยเหี่ยวได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ชีวิต	24	27.6
ชิงทรัพย์โดยเหี่ยวได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ชีวิต	5	5.8
ข่มขืนโดยเหี่ยวได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ชีวิต	2	2.3
รวม	87	100.0

ตารางที่ 4.17 แสดงจำนวน และร้อยละของการจำแนกประเภทการกระทำความผิดในคดีร้ายแรง พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างกระทำผิดประเภทโทรมหญิงมากที่สุด มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาคือ ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 ความผิดฐานปล้นทรัพย์โดยเหี่ยวได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ชีวิต จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ความผิดฐานชิงทรัพย์โดยเหี่ยวได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ชีวิต จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8 และ กระทำผิดฐานข่มขืนโดยเหี่ยวได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ชีวิต จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.3

ตารางที่ 4.18
จำนวนและร้อยละของระยะเวลาศาลพิพากษาคดีให้ฝึกและอบรมรวม

ระยะเวลา	จำนวน	ร้อยละ
4 ปี 1 เดือน ถึง 5 ปี	38	43.7
5 ปี 1 เดือน ถึง 6 ปี	23	26.4
7 ปี 1 เดือน ถึง 8 ปี	11	12.6
6 ปี 1 เดือน ถึง 7 ปี	10	11.5
8 ปี ขึ้นไป	5	5.7
รวม	87	100.0

$\bar{X} = 5$ ปี 2 เดือน, S.D. = 2.401, min = 4 ปี, max = 9 ปี

ตารางที่ 4.18 แสดงจำนวน และร้อยละของระยะเวลาศาลพิพากษาคดีให้ฝึกและอบรมรวม พบว่า ระยะเวลาศาลพิพากษาคดีให้ฝึกและอบรมรวมโดยเฉลี่ยเท่ากับ 5 ปี 2 เดือน โดยส่วนใหญ่ ศาลสั่งให้ฝึกและอบรมระยะเวลา 4 ปี 1 เดือน ถึง 5 ปี จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 รองลงมาคือ ศาลสั่งให้ฝึกและอบรมเป็นระยะเวลา 5 ปี 1 เดือน ถึง 6 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4 ศาลสั่งให้ฝึกและอบรมเป็นระยะเวลา 7 ปี 1 เดือน ถึง 8 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 ศาลสั่งให้ฝึกและอบรมเป็นระยะเวลา 6 ปี 1 เดือน ถึง 7 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 และศาลสั่งให้ฝึกและอบรมเป็นระยะเวลา 8 ปีขึ้นไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.19

จำนวนและร้อยละของอายุที่ถูกจับกุมเป็นครั้งแรก

อายุที่ถูกจับกุมเป็นครั้งแรก	จำนวน	ร้อยละ
15 ปี 1 เดือน ถึง 16 ปี	28	32.2
16 ปี 1 เดือน ถึง 17 ปี	24	27.6
น้อยกว่า 14 ปี	16	18.4
14 ปี 1 เดือน ถึง 15 ปี	13	14.9
17 ปี ขึ้นไป	6	6.9
รวม	87	100.0

$\bar{X}$ = 15 ปี 9 เดือน, S.D. = 1.324, min = 12 ปี, max = 18 ปี

ตารางที่ 4.19 แสดงจำนวน และร้อยละของอายุที่ถูกจับกุมเป็นครั้งแรก พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ กระทำความผิดถูกจับกุมเป็นครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย 15 ปี 9 เดือน โดยถูกจับครั้งแรกเมื่ออายุ 15 ปี 1 เดือน ถึง 16 ปีมากที่สุด จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 รองลงมา คือ ถูกจับครั้งแรกเมื่ออายุ 16 ปี 1 เดือน ถึง 17 ปีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ถูกจับครั้งแรกเมื่ออายุน้อยกว่า 14 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 18.4 ถูกจับครั้งแรกเมื่ออายุ 14 ปี 1 เดือน ถึง 15 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 และ เมื่ออายุ 17 ปีขึ้นไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9

ตารางที่ 4.20
จำนวนและร้อยละของฐานความผิดที่กระทำผิดในครั้งแรก

ประเภทการกระทำความผิดที่กระทำในครั้งแรก	จำนวน	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เช่น ทำร้ายร่างกาย พยายามฆ่า ฆ่าผู้อื่น เป็นต้น	38	38.8
ความผิดเกี่ยวกับเพศ เช่น ข่มขืน โทรมหญิง เป็นต้น	24	24.5
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ เป็นต้น	22	22.5
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	13	13.3
อื่น ๆ	1	1.0
รวม	98	100.0

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ตารางที่ 4.20 แสดงจำนวน และร้อยละของฐานความผิดในครั้งแรก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างกระทำความผิดในครั้งแรกเป็นความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมากที่สุด จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมาคือความผิดเกี่ยวกับเพศ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 24.5 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 และความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการรับโทษตามคำพิพากษา

ตารางที่ 4.21

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็น
ของเด็กและเยาวชนต่อการรับโทษตามคำพิพากษา

ความคิดเห็นต่อการ รับโทษตามคำ พิพากษา	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	เห็น ด้วย ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
1. ฉันคิดว่าเด็กบาง คนได้รับโทษหนัก เกินไป	46 (52.9)	24 (27.6)	9 (10.3)	5 (5.7)	3 (3.4)	4.21	1.069	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
2. ฉันคิดว่าตัวเองยัง เป็นเด็กอยู่จึงควร จะได้รับโทษน้อย	33 (37.9)	37 (42.5)	14 (16.1)	1 (1.2)	2 (2.3)	4.13	0.887	เห็นด้วย
3. ฉันคิดว่าโทษที่ได้ รับไม่ได้รุนแรง มากจึงทำผิด	20 (23.0)	26 (29.9)	22 (25.3)	15 (17.2)	4 (4.6)	3.49	1.160	เห็นด้วย
4. ฉันเห็นว่าเจ้าหน้าที่ ที่ทำงานเกี่ยวกับ การจับกุม การ พิจารณา พิพากษา และการ บำบัดแก้ไขผู้ กระทำความผิด ยังทำงานได้ไม่ เต็มที่	13 (14.9)	21 (24.1)	37 (42.5)	10 (11.5)	6 (7.0)	3.29	1.115	เห็นด้วย ปาน กลาง

ตารางที่ 4.21 (ต่อ)

ความคิดเห็นต่อการ รับโทษตามคำ พิพากษา	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	เห็น ด้วย ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย			
5. ถ้าเพิ่มโทษให้ รุนแรงแล้ว ฉันคง จะไม่ทำผิดอีก	12 (13.8)	19 (21.8)	26 (29.9)	23 (26.4)	7 (8.1)	3.07	1.169	เห็นด้วย ปาน กลาง
6. ฉันเห็นว่าการลง โทษไม่สามารถ ยับยั้งการกระทำ ผิดของเด็กและ เยาวชนได้ *	10 (11.5)	24 (27.6)	28 (32.2)	14 (16.1)	11 (12.6)	2.91	1.187	เห็นด้วย ปาน กลาง
7. ฉันคิดว่าเมื่อ กระทำผิดจะไม่ถูก จับกุม	4 (4.6)	23 (26.4)	24 (27.6)	22 (25.3)	14 (16.1)	2.78	1.146	เห็นด้วย ปาน กลาง
8. ฉันเห็นว่าการถูก จับเป็นเรื่อง ธรรมดา *	13 (14.9)	32 (36.8)	18 (20.7)	19 (21.8)	5 (5.8)	2.67	1.148	เห็นด้วย ปาน กลาง
9. ฉันคิดว่าพ่อแม่ ควรได้รับโทษด้วย	-	1 (1.2)	2 (2.3)	18 (20.7)	66 (75.8)	1.29	0.569	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
ค่าเฉลี่ยรวม						3.09	1.050	เห็นด้วย ปาน กลาง

* ข้อคำถามเชิงลบ

ตารางที่ 4.21 แสดงจำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนต่อการรับโทษตามคำพิพากษา พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการลงโทษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าเด็กบางคนได้รับโทษหนักเกินไป จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 52.9 รองลงมา คือ เห็นด้วย จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3 ไม่เห็นด้วย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.7 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.4 ($\bar{X} = 4.21$)

เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าตัวเองยังเป็นเด็กอยู่จึงควรจะได้รับโทษน้อย มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมา คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 37.9 เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.3 และไม่เห็นด้วย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ($\bar{X} = 4.13$)

เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าโทษที่ได้รับไม่ได้รุนแรงมากจึงทำผิด มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 รองลงมา คือ เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 ไม่เห็นด้วย จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6 ($\bar{X} = 3.49$)

เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง โดยเยาวชนเห็นว่าเจ้าหน้าที่ที่ทำงานเกี่ยวกับการจับกุม การพิจารณาพิพากษา และการบำบัดแก้ไขผู้กระทำความผิด ยังทำงานได้ไม่เต็มที่ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมา คือ เห็นด้วย จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 24.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 ไม่เห็นด้วย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 ($\bar{X} = 3.29$)

เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับปานกลางว่าการเพิ่มโทษให้รุนแรงแล้วจะไม่ทำผิดอีก จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 รองลงมา คือ ไม่เห็นด้วย จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4 เห็นด้วย จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.1 ($\bar{X} = 3.07$)

เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับปานกลางว่าการลงโทษไม่สามารถยับยั้งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้ มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 รองลงมา คือ เห็นด้วย จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ไม่เห็นด้วย จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ

ละ 16.1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 และเห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 ($\bar{X} = 2.91$)

เยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง โดยคิดว่าเมื่อกระทำผิดจะไม่ถูกจับกุม มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 รองลงมา คือ เห็นด้วย จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4 ไม่เห็นด้วย จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1 และเห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6 ($\bar{X} = 2.78$)

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการถูกจับเป็นเรื่องธรรมดา จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 36.8 รองลงมา คือ ไม่เห็นด้วย จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8 ($\bar{X} = 2.67$)

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่พ่อแม่ควรได้รับโทษด้วย จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 75.8 รองลงมา คือ ไม่เห็นด้วย จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.3 และเห็นด้วย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ($\bar{X} = 1.29$)

ตอนที่ 3 ปัจจัยภายในร่างกายและจิตใจ

ตารางที่ 4.22

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็น
ของเด็กและเยาวชนต่อปัจจัยภายในด้านร่างกายและจิตใจ

ปัจจัยภายในร่างกาย และจิตใจ	ระดับความเห็น			$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่			
1. ฉันกระทำได้ครั้งนี้ เพราะ ความคณอง	70 (80.5)	16 (18.3)	1 (1.2)	2.79	0.435	มาก
2. ฉันทำไปโดยไม่ทราบถึงผล ร้ายที่จะตามมา (รู้เท่าไม่ ถึงการณ์)	66 (75.9)	8 (9.2)	13 (14.9)	2.61	0.737	มาก
3. ฉันกระทำได้ครั้งนี้ เพราะ ความอยากรู้อยากเห็น	56 (64.4)	14 (16.1)	17 (19.5)	2.45	0.885	มาก
4. ฉันกระทำได้ครั้งนี้ เพราะ เพื่อนชักชวน	53 (60.9)	19 (21.8)	15 (17.3)	2.44	0.845	มาก
5. ฉันกระทำได้ครั้งนี้ เพราะ ผู้เสียหายสร้างความโกรธ แค้นให้กับท่าน	47 (54.0)	14 (16.1)	26 (29.9)	2.24	0.889	ปานกลาง
6. ฉันต้องการให้มีผู้มาห่วงใย ฉัน	45 (51.7)	13 (14.9)	29 (33.3)	2.18	0.909	ปานกลาง
7. บางครั้งฉันโกรธโดยไม่ทราบ เหตุผล	36 (41.4)	29 (33.3)	22 (25.3)	2.16	0.805	ปานกลาง
8. ฉันกระทำได้ครั้งนี้ เพราะ ขณะกระทำความผิดฉันอยู่ ในอาการเมาสุรา	45 (51.7)	9 (10.3)	33 (37.9)	2.14	0.942	ปานกลาง
9. ฉันกระทำได้ครั้งนี้ เพราะ ต้องการทรัพย์สินไปใช้ในการ เที่ยวเตร่	42 (48.3)	13 (14.9)	32 (36.8)	2.12	0.928	ปานกลาง

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

ปัจจัยภายในร่างกาย และจิตใจ	ระดับความเห็น			$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่			
10. ฉันกระทำผิดครั้งนี้ เพราะ ผู้เสียหายมีส่วนช่วยทำให้ ท่านกระทำความผิด	38 (43.7)	18 (20.7)	31 (35.6)	2.08	0.892	ปานกลาง
11. ฉันรู้สึกไม่ไว้วางใจใคร	27 (31.0)	32 (36.8)	28 (32.2)	1.99	0.800	ปานกลาง
12. ฉันรู้สึกว่าอยู่โดดเดี่ยวตัว คนเดียว	24 (27.6)	29 (33.3)	34 (39.1)	1.89	0.813	ปานกลาง
13. ฉันกระทำผิดครั้งนี้ เพราะ ฉันกลัวว่าผู้เสียหายจะแจ้ง ความเอาเรื่องฉัน	28 (32.2)	20 (23.0)	39 (44.8)	1.87	0.873	ปานกลาง
14. ฉันรู้สึกว่ากระทำความผิด ของฉันทำให้ฉันมีความ สำคัญ	24 (27.6)	18 (20.7)	45 (51.7)	1.76	0.862	ปานกลาง
15. ฉันกระทำผิดครั้งนี้ เพราะ ฉันทำตามข่าวอาชญา กรรมที่น่าเสนอตามสื่อ ต่าง ๆ	12 (13.8)	18 (20.7)	57 (65.5)	1.48	0.729	น้อย
16. ฉันกระทำผิดครั้งนี้ เพราะ ต้องการทรัพย์สินไปใช้ในการ การซื้อยาเสพติด	15 (17.2)	10 (11.5)	62 (71.3)	1.46	0.775	น้อย
17. ฉันกระทำผิดครั้งนี้ เพราะ ฉันทำตามละครโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์	7 (8.0)	16 (18.4)	64 (73.6)	1.34	0.626	น้อย
18. ฉันกระทำผิดครั้งนี้ เพราะ ขณะกระทำความผิดฉันอยู่ใน ในอาการเมาสารเสพติด	10 (11.5)	7 (8.0)	70 (80.5)	1.31	0.670	น้อย

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

ปัจจัยภายในร่างกาย และจิตใจ	ระดับความเห็น			$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่			
19. ฉันกระทำได้ครั้งนี้ เพราะ ต้องการทรัพยากรไปช่วย เหลือครอบครัว	7 (8.0)	10 (11.5)	70 (80.5)	1.28	0.604	น้อย
20. ฉันกระทำได้ครั้งนี้ เพราะ มีผู้ให้หรือจ้างวานให้ฉันทำ	7 (8.0)	7 (8.0)	73 (83.9)	1.24	0.590	น้อย
เฉลี่ยรวม				1.94	0.780	ปานกลาง

ตารางที่ 4.22 แสดงจำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนต่อปัจจัยภายในด้านร่างกายและจิตใจที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.94$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

การกระทำความผิดเนื่องจากความคะนอง พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ตอบว่าใช่มากที่สุด จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 80.5 ตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 18.3 และตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ($\bar{X} = 2.79$)

กระทำไปโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา (รู้เท่าไม่ถึงการณ์) พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ตอบว่าใช่มากที่สุด จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 75.9 ตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 และตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2 ($\bar{X} = 2.61$)

กระทำได้เพราะความอยากรู้อยากเห็น พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ตอบว่าใช่มากที่สุด จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 64.4 ตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 และตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1 ($\bar{X} = 2.45$)

กระทำได้เพราะเพื่อนชักชวน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าใช่มากที่สุด จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 60.9 ตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 และตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 ($\bar{X} = 2.44$)

กระทำความผิดเพราะผู้เสียหายสร้างความโกรธแค้นให้กับเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าใช่มากที่สุด จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ

54.0 ตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 และตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1 ($\bar{X} = 2.24$)

เด็กและเยาวชนต้องการให้มีผู้มาห่วย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าใช่มากที่สุด จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 51.7 ตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 ($\bar{X} = 2.18$)

บางครั้งเยาวชนโกรธโดยไม่ทราบเหตุผล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าใช่มากที่สุด จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 41.4 ตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ($\bar{X} = 2.16$)

กระทำผิดเพราะอยู่ในอาการเมาสุรา พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าใช่มากที่สุด จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 51.7 ตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 37.9 และตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3 ($\bar{X} = 2.14$)

กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินไปใช้ในการเที่ยวเตร่ พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าใช่มากที่สุด จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 48.3 ตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 36.8 และไม่แน่ใจ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 ($\bar{X} = 2.12$)

กระทำผิดเพราะผู้เสียหายมีส่วนช่วยทำให้กระทำความผิด พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าใช่มากที่สุด จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 ตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 35.6 และตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 ($\bar{X} = 2.08$)

เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกไม่ไว้วางใจใคร พบว่า ส่วนใหญ่ตอบว่าไม่แน่ใจมากที่สุด จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 36.8 ตอบว่าไม่ใช่ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3 และตอบว่าใช่ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 ($\bar{X} = 1.99$)

เยาวชนรู้สึกว่าอยู่โดดเดี่ยวตัวคนเดียว พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ใช่มากที่สุด จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 39.1 ตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และตอบว่าใช่ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ($\bar{X} = 1.89$)

กระทำผิดเพราะกลัวว่าผู้เสียหายจะแจ้งความเอาเรื่อง พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ใช่มากที่สุด จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 44.8 ตอบว่าใช่ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 และตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 ($\bar{X} = 1.97$)

กลุ่มตัวอย่างรู้สึกว่ากระทำผิดของเขาทำให้เขามีความสำคัญ พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ใช่มากที่สุด จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 51.7 ตอบว่าใช่ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 และตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 ($\bar{X} = 1.76$)

กระทำผิดเพราะทำตามข่าวอาชญากรรมที่น่าเสนอตามสื่อต่าง ๆ พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ใช่มากที่สุด จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 65.5 ตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 และตอบว่าใช่ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 ($\bar{X} = 1.48$)

กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินไปใช้ในการซื้อขายเสพติด พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ใช่มากที่สุด จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 71.3 ตอบว่าใช่ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 และตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 ($\bar{X} = 1.46$)

กระทำผิดเพราะทำตามโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ใช่มากที่สุด จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 73.6 ตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 18.4 และตอบว่าใช่ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ($\bar{X} = 1.34$)

กระทำผิดเพราะอยู่ในอาการเมาสารเสพติด พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ใช่มากที่สุด จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 80.5 ตอบว่าใช่ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 และตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ($\bar{X} = 1.31$)

กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินไปช่วยเหลือครอบครัว พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ใช่มากที่สุด จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 80.5 ตอบว่าไม่แน่ใจ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 และตอบว่าใช่ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ($\bar{X} = 1.28$)

กระทำผิดเพราะมีผู้ชักจูงหรือจูงใจให้ทำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ใช่มากที่สุด จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 83.9 ตอบว่าใช่และไม่แน่ใจ จำนวน 7 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ($\bar{X} = 1.24$)

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ตารางที่ 4.23

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็น
ของเด็กและเยาวชนที่มีต่อครอบครัว

ความคิดเห็นต่อ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ฉันคิดว่าบิดามารดาเสียใจต่อการกระทำของฉัน	53 (60.9)	24 (27.6)	5 (5.7)	4 (4.6)	1 (1.2)	4.43	0.884	มากที่สุด
2. บิดามารดาหรือผู้ปกครองของฉันเอาใจใส่ต่อการเรียนของฉันเป็นอย่างดี และยินดีที่จะส่งเสียให้ฉันได้เรียนสูง ๆ	40 (46.0)	29 (33.3)	8 (9.2)	9 (10.3)	1 (1.2)	4.15	0.983	มาก
3. บิดามารดาของฉันต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว	32 (36.8)	30 (34.5)	20 (23.0)	4 (4.6)	1 (1.2)	4.01	0.946	มาก

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

ความคิดเห็นต่อ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
4. บิดามารดามี เวลาดูแลเอาใจ ใส่และคอยช่วยเหลือ ฉันอยู่เสมอ	29 (33.3)	28 (32.2)	20 (23.0)	9 (10.3)	1 (1.2)	3.86	1.036	มาก
5. หากฉันกระทำ ความผิดบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง จะให้โทษฉันเสมอ	24 (27.6)	36 (41.4)	18 (20.7)	5 (5.7)	4 (4.6)	3.82	1.051	มาก
6. ฉันมีความใกล้ชิด สนิทสนมกับ บิดามารดา	33 (37.9)	15 (17.2)	25 (28.7)	9 (10.3)	5 (5.7)	3.71	1.238	มาก
7. เวลาฉันมีปัญหา ไม่สบายใจฉัน จะปรึกษาพูดคุย กับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง เสมอ	21 (24.1)	14 (16.1)	24 (27.6)	26 (29.9)	2 (2.3)	3.31	1.194	ปานกลาง
8. บิดามารดาของ ฉันชอบเล่นการ พนัน *	39 (44.8)	14 (16.1)	7 (8.0)	8 (9.2)	19 (21.8)	2.79	1.634	ปานกลาง

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

ความคิดเห็นต่อ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
9. เมื่อฉันทำผิดรุนแรงคนในครอบครัวจะไม่มีทางพุดคุยหรือช่วยกันแก้ไขในเรื่องที่ฉันกระทำผิด	4 (4.6)	18 (20.7)	20 (23.0)	24 (27.6)	21 (24.1)	2.54	1.199	น้อย
10. ฉันคิดว่าการกระทำผิดของฉันทำให้บิดามารดาให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่ฉันมากขึ้น	6 (6.9)	18 (20.7)	19 (21.8)	14 (16.1)	30 (34.5)	2.49	1.337	น้อย
11. บิดามารดาของฉันชอบดื่มสุรา *	31 (35.6)	13 (14.9)	22 (25.3)	12 (13.8)	9 (10.3)	2.48	1.371	น้อย
12. บิดามารดาของฉันชอบเสพสารเสพติด *	54 (62.1)	4 (4.6)	2 (2.3)	1 (1.2)	26 (29.9)	2.29	1.820	น้อย
13. บิดามารดาหรือคนในบ้านของฉันมักทะเลาะเบาะแว้งกัน *	33 (37.9)	27 (31.0)	16 (18.4)	8 (9.2)	3 (3.4)	2.10	1.117	น้อย

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

ความคิดเห็นต่อ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
14. เมื่อเกิดการทะเลาะเบาะแว้งกันในบ้านคนในครอบครัวมักใช้วิธีการรุนแรงในการแก้ไขปัญหาเช่น ทูบตี ทำร้าย	3 (3.4)	1 (1.2)	10 (11.5)	23 (26.4)	50 (57.5)	1.67	0.972	น้อยที่สุด
15. ฉันคิดว่าครอบครัวมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดของฉัน*	49 (56.3)	19 (21.8)	14 (16.1)	5 (5.7)	-	1.60	0.939	น้อยที่สุด
16. ฉันคิดว่าบิดามารดารู้สึกไม่เท่ากัน *	53 (60.9)	21 (24.1)	11 (12.6)	-	2 (2.3)	1.49	0.883	น้อยที่สุด
17. บิดามารดามักลงโทษฉันรุนแรงโดยไม่มีเหตุผล *	2 (2.3)	1 (1.2)	6 (6.9)	12 (13.8)	66 (75.9)	1.29	0.855	น้อยที่สุด
18. บิดามารดาของฉันเคยต้องโทษหรือกำลังต้องโทษ *	-	-	3 (3.4)	9 (10.3)	75 (86.2)	1.17	0.463	น้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม						2.73	1.107	ปานกลาง

* ข้อคำถามเชิงลบ

ตารางที่ 4.23 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนที่มีต่อครอบครัว พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อครอบครัวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.73$) และพิจารณาเป็นรายข้อ ได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างคิดว่าบิดามารดาเสียใจต่อการกระทำของตน พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับมากที่สุด มีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 60.9 รองลงมาคือเห็นด้วยมาก จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ซึ่งมีความเห็นในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.43$)

บิดามารดาหรือผู้ปกครองมักเอาใจใส่ต่อการเรียนของเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างดี และยินดีที่จะส่งเสริมให้ได้เรียนสูง ๆ พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับมากที่สุด มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 46.0 รองลงมาคือเห็นด้วยมาก จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$)

บิดามารดาต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับมากที่สุด มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 36.8 รองลงมาคือเห็นด้วยมาก จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$)

บิดามารดามีเวลาดูแลเอาใจใส่และคอยช่วยเหลือเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างอยู่เสมอ พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาคือเห็นด้วยมาก จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$)

หากกลุ่มตัวอย่างกระทำความผิดบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะให้อภัยเสมอ พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมาก มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 41.4 รองลงมาคือเห็นด้วยมากที่สุด จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับมาก ($\bar{X} = 3.82$)

เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับบิดามารดา พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 37.9 รองลงมาคือเห็นด้วยปานกลาง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7 ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71$)

เวลาที่กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาไม่สบายใจจะปรึกษาพูดคุยกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองเสมอ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยน้อย มีจำนวน 26 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.9 รองลงมาคือเห็นด้วยปานกลาง จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31$)

บิดามารดาชอบเล่นการพนัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด มีจำนวน 39 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.8 รองลงมาคือเห็นด้วยน้อยที่สุด จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.79$)

เมื่อเยาวชนกระทำผิดรุนแรงคนในครอบครัวจะไม่มีการพูดคุยหรือช่วยกันแก้ไขในเรื่องที่กระทำผิด พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยน้อย มีจำนวน 24 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.6 รองลงมาคือเห็นด้วยน้อยที่สุด จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 24.1 ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.54$)

การกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่างทำให้บิดามารดาให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่เยาวชนมากขึ้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยน้อยที่สุด มีจำนวน 30 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมาคือเห็นด้วยปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.49$)

บิดามารดาชอบดื่มสุรา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด มีจำนวน 54 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.1 รองลงมาคือเห็นด้วยน้อยที่สุด จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 ซึ่งมีความคิดเห็นในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.48$)

บิดามารดาชอบเสพสารเสพติด พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยน้อย มีจำนวน 26 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.9 รองลงมาคือเห็นด้วยปานกลาง จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.29$)

บิดามารดาหรือคนในบ้านมักทะเลาะเบาะแว้งกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด มีจำนวน 33 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.9 รองลงมาคือเห็นด้วย จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.10$)

เมื่อเกิดการทะเลาะเบาะแว้งกันในบ้านคนในครอบครัวมักใช้วิธีการรุนแรงในการแก้ไขปัญหา เช่น ทบตี ทำร้าย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยน้อยที่สุด มีจำนวน 50 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.5 รองลงมาคือเห็นด้วยน้อย จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.67$)

กลุ่มตัวอย่างคิดว่าครอบครัวมีส่วนในการกระทำผิดของเขา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด มีจำนวน 49 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.3 รองลงมาคือเห็นด้วย จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.60$)

เยาวชนคิดว่าบิดามารดารู้จักไม่เท่ากัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด มีจำนวน 53 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.9 รองลงมาคือเห็นด้วย จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 24.1 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.49$)

และบิดามารดามักลงโทษรุนแรงโดยไม่มีเหตุผล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยน้อยที่สุด มีจำนวน 66 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.9 รองลงมาคือเห็นด้วยน้อย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.29$)

และบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างเคยต้องโทษหรือกำลังต้องโทษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยน้อยที่สุด มีจำนวน 75 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.2 รองลงมาคือเห็นด้วยน้อย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.17$)

ตอนที่ 5 ปัจจัยด้านสังคม

ตารางที่ 4.24

ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็น
ของเด็กและเยาวชนที่มีต่อปัจจัยทางสังคม

ปัจจัยด้านสังคม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
การคบหาสมาคมกับเพื่อน	3.14	1.139	ปานกลาง
โรงเรียน	2.96	1.013	ปานกลาง
สื่อมวลชน	2.86	1.033	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	2.97	1.062	ปานกลาง

ตารางที่ 4.24 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนที่มีต่อปัจจัยทางสังคมโดยรวม พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.97$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการคบหาสมาคมกับเพื่อน ($\bar{X} = 3.14$) ความคิดเห็นที่มีต่อโรงเรียน ($\bar{X} = 2.96$) และ ความคิดเห็นที่มีต่อสื่อมวลชน ($\bar{X} = 2.86$)

การคบหาสมาคมกับเพื่อน

ตารางที่ 4.25

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็น
ของเด็กและเยาวชนที่มีต่อการคบหาสมาคมกับเพื่อน

ความคิดเห็นต่อการ คบหาสมาคมกับเพื่อน	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. เมื่อฉันอยู่กับเพื่อน จะรู้สึกว่าการกล้าทำใน สิ่งที่ท้าทาย มาก กว่าอยู่ตามลำพัง	20 (23.0)	37 (42.5)	22 (25.3)	3 (3.4)	5 (5.7)	3.74	1.039	มาก
2. กลุ่มเพื่อนของฉันมัก เข้าไปเกี่ยวข้องกับ อบายมุข *	7 (8.0)	14 (16.1)	28 (32.2)	38 (32.2)	10 (11.5)	3.69	1.107	มาก
3. ฉันรู้สึกสบายใจและ เป็นตัวของตัวเอง เวลาอยู่กับเพื่อน มากกว่าผู้ปกครอง	11 (12.6)	31 (35.6)	22 (25.3)	16 (18.4)	7 (8.0)	3.26	1.146	ปานกลาง
4. ก่อนเข้ามาอยู่ใน ศูนย์ฝึกฯ ฉันมี เพื่อนที่เคยต้องโทษ หรือกำลังต้องโทษ *	7 (8.0)	19 (21.8)	21 (24.1)	27 (31.0)	13 (14.9)	3.23	1.188	ปานกลาง
5. ฉันใช้เวลาว่างใน การอยู่กับเพื่อน มากกว่าอยู่กับ ครอบครัว	13 (14.9)	30 (34.5)	17 (19.5)	18 (20.7)	9 (10.3)	3.23	1.236	ปานกลาง

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

ความคิดเห็นต่อการ คบหาสมาคมกับเพื่อน	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
6. ฉันคิดว่าการทำสิ่งต่าง ๆ ตามเพื่อนจะทำให้เพื่อนยอมรับในตัวฉันมากขึ้น	13 (14.9)	22 (25.3)	28 (32.2)	16 (18.4)	8 (9.2)	3.18	1.177	ปานกลาง
7. เพื่อนของฉันมักให้ความช่วยเหลือเวลาที่ฉันมีปัญหา	9 (10.3)	24 (27.6)	36 (41.4)	10 (11.5)	8 (9.2)	3.18	1.073	ปานกลาง
8. เวลาฉันมีปัญหาฉันจะปรึกษาพูดคุยกับเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง	14 (16.1)	27 (31.0)	20 (23.0)	10 (11.5)	16 (18.4)	3.15	1.381	ปานกลาง
9. ฉันคิดว่าเพื่อนมีส่วนอย่างมากในการกระทำความผิดของฉัน *	12 (13.8)	15 (17.2)	26 (29.9)	25 (28.7)	9 (10.3)	3.05	1.200	ปานกลาง
10. เพื่อนมักชวนฉันหนีเรียน หรือทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน*	9 (10.3)	19 (21.8)	29 (33.3)	23 (26.4)	7 (8.0)	3.00	1.110	ปานกลาง
11. ฉันมักหนีเรียนตามเพื่อน	6 (6.9)	22 (25.3)	31 (35.6)	18 (20.7)	10 (11.5)	2.95	1.099	ปานกลาง
12. เพื่อนของฉันมักชักชวนท่านทำสิ่งผิดกฎหมาย *	10 (11.5)	18 (20.7)	29 (33.3)	27 (31.0)	3 (3.4)	2.94	1.060	ปานกลาง

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

ความคิดเห็นต่อการ คบหาสมาคมกับเพื่อน	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
13. เพื่อนมักห้ามปราม เวลาฉันจะกระทำ ความผิด	4 (4.6)	13 (14.9)	43 (49.4)	22 (25.3)	5 (5.7)	2.87	0.900	ปานกลาง
14. ฉันเรียนรู้ทักษะและ วิธีการกระทำความ ผิดจากเพื่อน *	22 (25.3)	21 (24.1)	18 (20.7)	23 (26.4)	3 (3.4)	2.59	1.225	น้อย
ค่าเฉลี่ยรวม						3.14	1.139	ปานกลาง

* ข้อคำถามเชิงลบ

ตารางที่ 4.25 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการคบหาสมาคมกับเพื่อน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$) พิจารณาเป็นรายข้อ ได้ดังนี้

เยาวชนอยู่กับเพื่อนจะรู้สึกว่าการกระทำในสิ่งที่ทำหยาบมากกว่าอยู่ตามลำพัง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีความเห็นด้วยมาก จำนวน 37 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมา คือ เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$)

กลุ่มเพื่อนของเยาวชนมักเข้าไปเกี่ยวข้องกับอบายมุข พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยน้อย จำนวน 38 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.2 รองลงมา คือ เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$)

เยาวชนรู้สึกสบายใจและเป็นตัวของตัวเองเวลาอยู่กับเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยมาก จำนวน 31 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.6 รองลงมา คือ เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$)

ก่อนเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกฯ เยาวชนมีเพื่อนที่เคยต้องโทษ หรือกำลังต้องโทษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยน้อย จำนวน 27 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.0 รองลงมา คือ เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 24.1 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$)

ใช้เวลาว่างในการอยู่กับเพื่อนมากกว่าอยู่กับครอบครัว พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมาก จำนวน 30 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมา คือ เห็นด้วยน้อย จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$)

เยาวชนคิดว่าการทำสิ่งต่าง ๆ ตามเพื่อนจะทำให้เพื่อนยอมรับในตัวมากขึ้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 28 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.2 รองลงมา คือ เห็นด้วยมาก จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$)

เพื่อนของเยาวชนมักให้ความช่วยเหลือเวลาที่เยาวชนมีปัญหา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 36 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.4 รองลงมา คือ เห็นด้วยมาก จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$)

เวลาเยาวชนมีปัญหาจะปรึกษาพูดคุยกับเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมาก จำนวน 27 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.0 รองลงมา คือ เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$)

เยาวชนคิดว่าเพื่อนมีส่วนในการกระทำความผิดของตน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 26 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.9 รองลงมา คือ เห็นด้วยน้อย จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.05$)

เพื่อนมักชักชวนเยาวชนหนีเรียนหรือทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 29 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมา คือ เห็นด้วยน้อย จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.00$)

เยาวชนมักหนีเรียนตามเพื่อน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 31 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.6 รองลงมา คือ เห็นด้วยมาก จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$)

เพื่อนมักชักชวนเยาวชนทำสิ่งผิดกฎหมาย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 29 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมา คือ เห็นด้วยน้อย จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.94$)

เพื่อนมักห้ามปรามเวลาที่เยาวชนจะกระทำความผิด พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 43 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.4 รองลงมา คือ เห็นด้วยน้อย จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.87$)

และเยาวชนเรียนรู้ทักษะและวิธีการกระทำความผิดจากเพื่อน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยน้อย จำนวน 23 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.4 รองลงมา คือ เห็นด้วยมากที่สุด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.59$)

ความคิดเห็นที่มีต่อโรงเรียน

ตารางที่ 4.26

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็น
ของเด็กและเยาวชนที่มีต่อโรงเรียน

ความคิดเห็นที่มี ต่อโรงเรียน	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ฉันคิดว่าโรงเรียน ให้การอบรมสั่ง สอนให้นักเรียนมี ความรับผิดชอบต่อ สังคม เป็นพลเมือง ที่ดี	25 (28.7)	40 (46.0)	18 (20.7)	3 (3.4)	1 (1.2)	3.98	0.862	มาก
2. ครูคอยช่วยเหลือ นักเรียนไม่ว่าจะ เป็นด้านการเรียน หรือปัญหาส่วนตัว	6 (6.9)	26 (29.9)	36 (41.4)	17 (19.5)	2 (2.3)	3.20	0.913	ปานกลาง
3. ฉันคิดว่าโรงเรียนมี กฎระเบียบและเข้ม งวดมากเกินไป *	5 (5.7)	12 (13.8)	60 (69.0)	7 (8.0)	3 (3.4)	3.10	0.763	ปานกลาง

ตารางที่ 4.26 (ต่อ)

ความคิดเห็นที่มี ต่อโรงเรียน	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
4. ฉันมีความ กระตือรือร้นใน การไปเรียน หนังสือ	6 (6.9)	15 (17.2)	44 (50.6)	20 (23.0)	2 (2.3)	3.03	0.882	ปาน กลาง
5. ครูชอบนำฉันไป เปรียบเทียบกับนัก เรียนคนอื่นที่ดี กว่า*	12 (13.8)	27 (31.0)	22 (25.3)	24 (27.6)	2 (2.3)	2.81	1.098	ปาน กลาง
6. ฉันคิดว่าความรู้ที่ ได้รับในโรงเรียน ไม่มีประโยชน์ สำหรับอนาคต ของฉัน *	23 (26.4)	28 (32.2)	14 (16.1)	7 (8.0)	15 (17.2)	2.57	1.411	น้อย
7. ฉันคิดว่าโรงเรียน มีส่วนในการ กระทำความผิด ของฉัน *	39 (44.8)	17 (19.5)	22 (25.3)	5 (5.7)	4 (4.6)	2.06	1.165	น้อย
ค่าเฉลี่ยรวม						2.96	1.013	ปาน กลาง

* ข้อคำถามเชิงลบ

ตารางที่ 4.26 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนที่มีต่อโรงเรียน พบว่า โดยรวมเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อโรงเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.96$) พิจารณาเป็นรายข้อ ได้ดังนี้

เด็กและเยาวชนเห็นว่าโรงเรียนให้การอบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นพลเมืองที่ดี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมาก จำนวน 40 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.0 รองลงมา คือ เห็นด้วยมากที่สุด จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$)

กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าครูคอยช่วยเหลือนักเรียนไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียนหรือปัญหาส่วนตัว พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 36 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.4 รองลงมา คือ เห็นด้วยมาก จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$)

กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าโรงเรียนมีกฎระเบียบและเข้มงวดมากเกินไป พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 60 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.0 รองลงมา คือ เห็นด้วยมาก จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.10$)

กลุ่มตัวอย่างมีความกระตือรือร้นในการไปเรียนหนังสือ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 44 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.6 รองลงมา คือ เห็นด้วยน้อย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.03$)

ครูชวนนำเยาวชนไปเปรียบเทียบกับนักเรียนคนอื่นที่ดีกว่า พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมาก จำนวน 27 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.0 รองลงมา คือ เห็นด้วยน้อย จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$)

เยาวชนเห็นว่าความรู้ที่ได้รับในโรงเรียนไม่มีประโยชน์สำหรับอนาคต พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมาก จำนวน 28 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.2 รองลงมา คือ เห็นด้วยมากที่สุด จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.57$)

เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าโรงเรียนมีส่วนในการกระทำความผิดของตน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด จำนวน 39 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.8 รองลงมา คือ เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.06$)

ความคิดเห็นที่มีต่อสื่อมวลชน

ตารางที่ 4.27

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็น
ของเด็กและเยาวชนที่มีต่อสื่อมวลชน

ความคิดเห็นที่มีต่อ สื่อมวลชน	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ฉันคิดว่าสื่อลามก เช่น วิดีโอ, วีซีดี หรือหนังสือ ไป มี ส่วนทำให้เกิดคดี ข่มขืน	18 (20.7)	34 (39.1)	20 (23.0)	6 (6.9)	9 (10.3)	3.53	1.199	มาก
2. ฉันเคยดูภาพ ยนตร์หรือละครที่ นำเสนอถึงผู้ กระทำผิดใน ลักษณะที่เป็นผู้ ได้รับความเห็นใจ หรือยกย่อง	4 (4.6)	22 (25.3)	39 (44.8)	16 (18.4)	6 (6.9)	3.02	0.952	ปานกลาง
3. ฉันเรียนรู้ทักษะ และวิธีการกระทำ ความผิดจากสื่อ มวลชน	2 (2.3)	11 (12.6)	35 (40.2)	23 (26.4)	16 (18.4)	2.54	1.009	น้อย
4. ฉันคิดว่าสื่อมวลชน มีส่วนในการ กระทำความผิด ของฉัน	1 (1.2)	8 (9.2)	30 (34.5)	28 (32.2)	20 (23.0)	2.33	0.972	น้อย
ค่าเฉลี่ยรวม						2.86	1.033	ปานกลาง

ตารางที่ 4.27 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนที่มีต่อสื่อมวลชน พบว่า ความเห็นของเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.86$) พิจารณาเป็นรายข้อ ได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างคิดว่าสื่อลามก เช่น วิดีโอ, วีซีดี หรือหนังสือ เป๊ มีส่วนทำให้เกิดคดีข่มขืน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมาก จำนวน 34 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.1 รองลงมา คือ เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$)

กลุ่มตัวอย่างเคยดูภาพยนตร์หรือละครที่นำเสนอถึงผู้กระทำความผิดในลักษณะที่เป็นผู้ได้รับความเห็นใจหรือยกย่อง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 39 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.8 รองลงมา คือ เห็นด้วยมาก จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.02$)

กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าตนเรียนรู้ทักษะและวิธีการกระทำความผิดจากสื่อมวลชน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 รองลงมา คือ เห็นด้วยน้อย จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.54$)

กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสื่อมวลชนมีส่วนในการกระทำความผิดของตน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยปานกลาง จำนวน 30 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมา คือ เห็นด้วยน้อย จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.33$)

ตารางที่ 4.28

ค่าเฉลี่ยรวม ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปรผลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดร้ายแรง

ปัจจัย	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ครอบครัว	2.73	1.107	ปานกลาง
โรงเรียน	2.96	1.013	ปานกลาง
เพื่อน	3.14	1.139	ปานกลาง
มาตรการทางกฎหมาย	3.09	1.050	ปานกลาง
สื่อมวลชน	2.86	1.033	ปานกลาง
ร่างกายและจิตใจ	1.94	0.780	ปานกลาง

ตารางที่ 4.28 แสดงค่าเฉลี่ยรวม ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปรผลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดร้ายแรง พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นว่าครอบครัว โรงเรียน เพื่อน สื่อมวลชน มาตรการทางกฎหมาย และปัจจัยภายในด้านร่างกายและจิตใจมีส่วนในการกระทำความผิดในระดับปานกลาง

การศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study)

ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนชายในคดีความผิดร้ายแรง จำนวน 7 ราย ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1 ชื่อ นายเอ็กซ์ (นามสมมติ) กระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาและไตร่ตรอง

กรณีศึกษาที่ 2 ชื่อ นายนพ (นามสมมติ) กระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

กรณีศึกษาที่ 3 ชื่อ นายตัน (นามสมมติ) กระทำความผิดฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์ อายุมากกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปจากบิดามารดาผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจารและร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิง ซึ่งมีไข้อรยะของตนโดยใช้กำลังประทุษร้ายอันมีลักษณะโหดเหี้ยมร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา (โหดเหี้ยม)

กรณีศึกษาที่ 4 ชื่อ นายแมน (นามสมมติ) กระทำความผิดฐาน ครอบครองยาเสพติดให้โทษ ปล้นทรัพย์และพยายามฆ่าผู้อื่นจนได้รับอันตรายสาหัส ข่มขืนกระทำชำเราและทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย

กรณีศึกษาที่ 5 ชื่อ นายเบิ้ม (นามสมมติ) กระทำความผิดฐานชิงทรัพย์และพยายามฆ่าผู้อื่นจนได้รับอันตรายสาหัส

กรณีศึกษาที่ 6 ชื่อ นายบอล (นามสมมติ) กระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์และทำร้ายร่างกายผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส

กรณีศึกษาที่ 7 ชื่อ นายปิ่น (นามสมมติ) กระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์และพยายามฆ่าผู้อื่น

กรณีศึกษาที่ 1

ชื่อ นายเอ็กซ์ (นามสมมติ)

ฐานความผิด ชำผู้อื่นโดยเจตนาและไตร่ตรอง ซึ่งเยาวชนกระทำความผิดและถูกดำเนินคดีเป็นครั้งแรก โดยศาลมีคำสั่งให้เยาวชนฝึกและอบรมจนอายุครบ 24 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลา 9 ปี เยาวชนกระทำความผิดเมื่ออายุ 15 ปี

ภูมิหลังของเยาวชน

ปัจจุบันเอ็กซ์อายุ 19 ปี สถานภาพโสด มีพี่น้องร่วมบิดามารดา 2 คน มีพี่สาว 1 คน เอ็กซ์เป็นลูกคนสุดท้อง ภูมิลำเนาอยู่ที่แม่ฮ่องสอน เอ็กซ์ย้ายโรงเรียนตอน ม.2 เพราะมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนักเรียน และได้เข้าศึกษาต่อมาเรื่อยในระดับผลการเรียนที่ไม่ค่อยดีมาโดยตลอด จนมาถึงปัจจุบันเอ็กซ์กำลังศึกษาอยู่ในระดับปวช. 1 สายอาชีพ (ช่างเชื่อมโลหะ) เอ็กซ์ชอบสูบบุหรี่ ดื่มสุรา และเกี่ยวข้องกับยาเสพติดบ้าง คือยาบ้า ชอบเที่ยวเตร่กับเพื่อนตามสถานบันเทิงในตอนกลางคืน เอ็กซ์เคยกระทำความผิดที่ไม่เคยถูกจับกุมดำเนินคดีหลายครั้ง ด้วยเรื่องทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายแต่คู่กรณีไม่ได้แจ้งความเอาเรื่อง รวมทั้งในเรื่องของยาเสพติดเอ็กซ์เริ่มเสพยาบ้า ตั้งแต่อายุ 15 ปี โดยมีเพื่อนรุ่นพี่ชวนให้เสพ แต่เอ็กซ์ไม่ชอบ

บิดามารดาของเอ็กซ์อยู่ด้วยกัน โดยบิดาประกอบอาชีพเป็นพ่อครัว และมารดาเป็นช่างเย็บผ้า และเป็นแม่บ้านอยู่กับบ้าน ครอบครัวของเอ็กซ์มีรายได้ประมาณ 13,000 บาท/เดือน ฐานะพอกินพอใช้ เอ็กซ์มีรายได้จากบิดาและมารดา ประมาณเดือนละ 3,000 บาท

ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย

ชุมชนที่เอ็กซ์อาศัยอยู่เป็นลักษณะที่พักอาศัยทั่วไป มีบ่อนการพนัน โรงสูบบุหรี่ มีสถานอาบอบนวด มีผู้ค้าและผู้เสพยาเสพติด รวมทั้งมีอาชญากรรมประเภทลัก ชิง ปล้นบ่อยครั้ง แต่ก็ยังมีลานกีฬาในชุมชน และมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้งของคนในชุมชน อีกทั้งเยาวชนมีการเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนอยู่เสมอ

ลักษณะการกระทำความผิด

เอ็กซ์กระทำความผิดเพียงคนเดียว โดยที่ไม่ได้มีการคิดวางแผนก่อน

มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

เอ็กซ์กระทำไปเพื่อต้องการแก้แค้นให้กับเพื่อนของตน

พฤติการณ์แห่งคดี

นายเอ็กซ์และเพื่อนอีก 7 คนได้ไปนั่งรับประทานอาหาร ซึ่งเป็นร้านคาราโอเกะ และดื่มสุรากันในร้านอาหารแห่งนั้น ขณะนั่งดื่มและพูดคุยกับเพื่อนในโต๊ะ ก็ได้ยินเสียงเถาะดังมาจาก

โต๊ะข้าง ๆ กัน ซึ่งเป็นกลุ่มชายฉกรรจ์อายุราว 25-30 ปี จำนวน 5 คน นั่งดื่มสุรากันอยู่ซึ่งส่งเสียงดังรบกวนลูกค้าในร้าน ในขณะนั้นมีชายคนหนึ่งจากโต๊ะอาหารที่ส่งเสียงดังชื่อวุฒิ (นามสมมติ) ซึ่งอยู่ในอาการเมาสุราได้หันมามองโต๊ะของนายเอ็กซ์ซึ่งกำลังมองไปที่โต๊ะของนายวุฒิเช่นเดียวกัน เป็นเหตุให้ฝ่ายนายวุฒิเกิดความไม่พอใจและได้เกิดมีปากเสียงกันในห้องอาหาร โดยมีนายอาร์ท (นามสมมติ) เพื่อนคนหนึ่งของนายเอ็กซ์ถูกนายวุฒิด่าด้วยถ้อยคำหยาบคายจนนายอาร์ทที่บันดาลโทสะอยู่ก่อนแล้ว เกิดชกต่อยทะเลาะวิวาทกับนายวุฒิ จากเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุให้นายอาร์ทเพื่อนของเอ็กซ์หัวแตกเลือดออกมาก เนื่องจากถูกขวดแก้วตีที่ศีรษะอย่างแรง ทำให้นายอาร์ทสงบไป ในช่วงที่เกิดเหตุทะเลาะวิวาทกันนั้น นายเอ็กซ์ไม่ได้เข้าไปทูลมุนกับกลุ่มเพื่อนเนื่องจากตนกำลังเช็คบิลอยู่ที่หลังร้านอาหาร พอเดินออกมาก็เห็นนายอาร์ทกำลังถูกตีที่ศีรษะ จึงให้เพื่อนคนอื่นนำตัวนายอาร์ทส่งโรงพยาบาล ส่วนตัวนายเอ็กซ์ได้ขับรถจักรยานยนต์ไปตักรนายนวุฒิที่หน้าปากซอยร้านอาหารดังกล่าว ซึ่งไม่ไกลมากนัก แต่เป็นที่เปลี่ยวและมีแสงสลัวไม่สว่างมากนัก ขณะนั้นไม่มีผู้คนสัญจรไปมาเนื่องจากดึกมากแล้ว นายเอ็กซ์สบโอกาสจึงใช้มีดปลายแหลมที่พกติดตัวไว้แทงเข้าไปที่ท้องของนายวุฒิ นายเอ็กซ์และรีบขับรถไป แต่ไม่ได้คิดหนีไปที่อื่น โดยได้กลับบ้านของตน ต่อมาตำรวจได้ไปจับกุมตัวนายเอ็กซ์ที่บ้าน โดยแจ้งว่านายเอ็กซ์มีความผิดฐานฆ่าคนตาย

ความคิดเห็นต่อการลงโทษ

เอ็กซ์คิดว่าที่กระทำลงไปนั้นไม่ได้จะเอาชีวิตคู่กรณี แต่คู่กรณีได้รับบาดเจ็บสาหัสจนถึงแก่ความตายเนื่องจากทนพิษบาดแผลไม่ไหว เอ็กซ์คิดว่าตำรวจไม่ให้ความยุติธรรมต่อตน และเห็นว่าถึงอย่างไรตนก็เป็นเยาวชนหากได้รับโทษก็น่าจะน้อยกว่าผู้ใหญ่ แต่เอ็กซ์เห็นด้วยว่าการเพิ่มโทษจะสามารถยับยั้งไม่ให้เยาวชนกระทำความผิดได้ อีกทั้งคิดว่าตนได้รับโทษที่หนักเกินไป

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

บิดามารดาของเอ็กซ์อยู่ด้วยกัน ซึ่งความสัมพันธ์กันดี ทั้งบิดามารดาไม่มีพฤติกรรมเสียหาย นายเอ็กซ์เห็นว่าบิดามารดามีเวลาดูแลเอาใจใส่และคอยช่วยเหลือดี เยาวชนรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมกับมารดามาก เวลามีปัญหาก็จะปรึกษาพูดคุยกับบิดามารดามากกว่าเพื่อน

การกระทำครั้งนี้สร้างความเสียใจให้กับบิดามารดาของเยาวชนเป็นอย่างมาก แต่ท่านทั้งสองก็ให้อภัย หากพ้นโทษไปแล้ว บิดามารดายินดีที่จะส่งเสียให้เยาวชนได้เรียนต่อ และเยาวชนเห็นว่าครอบครัวไม่มีส่วนในการกระทำความผิดของเยาวชนเลย

การคบหาสมาคมกับเพื่อน

เพื่อนของเอ็กซ์ส่วนใหญ่ชอบดื่มสุรา เสพยาเสพติดบ้าง เล่นการพนันบ้าง แต่เอ็กซ์ไม่เคยมีเพื่อนต้องโทษมาก่อน และก่อนที่เอ็กซ์จะเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรม เอ็กซ์กับเพื่อนมีการ

รวมตัวเป็นกลุ่มแก๊ง และมีชื่อเรียกกลุ่มแก๊ง โดยมักชักชวนกันเที่ยวกลางคืน ตามสถานเริงรมย์ นอนค้างคืนตามบ้านเพื่อนบ่อยครั้ง หากไม่นอนค้างคืนก็มักจะกลับเข้าบ้านในเวลาประมาณ เกือบรุ่งเช้า โดยจะจับกลุ่มนั่งสนทนาเล่นกับเพื่อน มารดาจะตักเตือนเป็นประจำเรื่องการเที่ยวเตร่ แต่เอ็กซ์ก็ไม่เคยเชื่อฟังมารดาเลย แต่เวลาอยู่กับเพื่อนเอ็กซ์ก็ไม่ได้รู้สึกสบายใจหรือเป็นตัวของตัวเองมากนัก เพื่อนของเอ็กซ์มักให้ความช่วยเหลือเวลาที่เอ็กซ์มีปัญหาย่อยบ่อยครั้ง และเอ็กซ์เห็นว่าเพื่อนมีส่วนในการกระทำความผิดของเอ็กซ์ครั้งนี้ในระดับปานกลาง

ความคิดเห็นที่มีต่อโรงเรียน

เอ็กซ์มีทัศนคติในด้านลบกับโรงเรียนค่อนข้างมาก ไม่ค่อยชอบไปเรียนหนังสือ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ซึ่งเอ็กซ์ให้เหตุผลว่าโรงเรียนมีกฎระเบียบมาก ไม่เป็นอิสระ และครูมักคอยจับผิดกลุ่มของเอ็กซ์อยู่เสมอ ทำให้ถูกทำโทษบ่อยครั้ง

ความคิดเห็นที่มีต่อสื่อมวลชน

เอ็กซ์เห็นว่าการที่สื่อมวลชนมักนำเสนอข่าวอาชญากรรมรุนแรงบ่อยครั้ง มีส่วนทำให้เอ็กซ์ปฏิบัติตาม แต่เอ็กซ์ก็ไม่ได้เรียนรู้ทักษะและวิธีการกระทำความผิดจากสื่อมวลชน และเห็นว่าสื่อมวลชนมีส่วนในการกระทำความผิดของเอ็กซ์ในระดับน้อย

กรณีศึกษาที่ 2

ชื่อ นายนพ (นามสมมติ)

ฐานความผิด ร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา โดยการกระทำความผิดเป็นครั้งแรก และศาลมีคำสั่งฝึกและอบรมเป็นระยะเวลา 7 ปี 6 เดือน ขณะกระทำผิดเยาวชนมีอายุ 15 ปี 4 เดือน

ภูมิหลังของเยาวชน

นพ (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 18 ปี สถานภาพโสด มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันจำนวน 2 คน นพเป็นลูกเล็ก ก่อนถูกจับกุมนพกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และไม่ได้ประกอบอาชีพ

บิดามารดาของนพแยกกันอยู่ ขณะทีนนพอายุประมาณ 8-9 ปี โดยสาเหตุที่เลิกกันมาจากบิดาของเยาวชนชอบดื่มสุรา และไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ และไม่มีความรักใคร่ชอบต่อครอบครัว มารดาของนพมีคู่อริใหม่ 2 ครั้ง แต่ไม่มีบุตรด้วยกัน นพอยู่ในความดูแลของมารดา โดยมารดาของนพประกอบอาชีพรับจ้างบริษัทเอกชน นพพอจะทราบว่าครอบครัวของตนเองมีรายได้เดือนละประมาณ 10,000 บาท นพจะได้รับค่าใช้จ่ายจากมารดาประมาณเดือนละ 2,000 บาท

ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย

ชุมชนที่นพอาศัยอยู่มีโรงสนุกเกอร์ ผู้ค้าและผู้เสพยาเสพติด มีลานกีฬาและสวนสาธารณะเพื่อให้คนในชุมชนได้ออกกำลังกายหรือพักผ่อนหย่อนใจ และมีการแต่งตั้งกรรมการชุมชนเพื่อดูแลประสานงานในชุมชน ซึ่งทางชุมชนได้มีการจัดกิจกรรมให้เข้าร่วมอยู่บ่อยครั้ง

ลักษณะการกระทำผิด

การกระทำความผิดครั้งนี้ นพเล่าว่าไม่ได้มีการวางแผนเตรียมการไว้ก่อน

สาเหตุสนใจในการกระทำความผิด

นพกล่าวว่าการกระทำความผิดครั้งนี้ นพกระทำไปเพื่อต้องการแก้แค้น ทำไปด้วยขาดสติยั้งคิด และไม่ทราบถึงผลร้ายที่ตามมา (รู้เท่าไม่ถึงการณ์)

ความคิดเห็นต่อการลงโทษ

ก่อนกระทำความผิดนพไม่คิดว่าจะถูกจับกุม และเมื่อถูกจับกุมแล้ว นพก็เห็นว่าตนเองเป็นเยาวชน น่าจะได้รับโทษน้อยกว่าผู้ใหญ่ นพคิดว่าโทษที่ได้รับไม่ได้รุนแรงมากจึงทำผิด และเห็นว่าการถูกจับเป็นเรื่องธรรมดา และนพไม่เห็นด้วยหากจะมีการเพิ่มมาตรการการลงโทษสำหรับเยาวชนที่กระทำความผิดร้ายแรง โดยให้ได้รับโทษเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ เพราะเห็นว่าระยะเวลาฝึกอบรมที่นพได้รับนั้นมากพอสำหรับความผิดของนพแล้ว

พฤติการณ์แห่งคดี

นาย นพ (นามสมมติ) และเพื่อนอีก 2 คนซึ่งเป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนเดียวกัน ชื่อ ไข่ และ ปูณ ได้ขึ้นรถจักรยานยนต์ไปด้วยกันโดยมีปูณเป็นคนขี่และมินพกับไข่ซ้อนหลัง ซึ่งนพเป็นคนที่นั่งอยู่หลังสุด ได้ขึ้นจักรยานยนต์ผ่านบริเวณศาลาภิรมยนิคมซึ่งในขณะนั้นก็มีวัยรุ่น 2 คน อายุประมาณ 17-18 ปี นั่งเล่นอยู่ที่ศาลาหลังนั้น ขณะที่จักรยานยนต์ผ่านบริเวณดังกล่าว วัยรุ่น 2 คน ได้มองหน้าและพูดจาหยาบคายตะโกนด่านพและเพื่อน สักครู่ นพและเพื่อนได้ขับรถย้อนกลับมาโดยพบว่าวัยรุ่นทั้งสองได้ถือไม้ท่อนออกไปยืนขวางถนนและใช้ฟาดถูกนพซึ่งนั่งซ้อนท้ายหลังสุดจนตกจากรถจักรยานยนต์ ทำให้นพเกิดความโกรธแค้นได้ชักอาวุธปืนออกมายิงวัยรุ่นทั้งสองจนเสียชีวิต หลังก่อเหตุได้วิ่งไปขึ้นรถจักรยานยนต์ที่เพื่อนติดเครื่องรออยู่แล้วเร่งเครื่องหลบหนีไป สุดท้ายตำรวจได้จับกุมตัวออกติดตามและวิทญ์ช่วยสกัดจับไว้ได้

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

มารดาและบุคคลในบ้านของนพไม่ดื่มสุรา ไม่มีประวัติเกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือเคยต้องโทษแต่อย่างใด ไม่เคยทะเลาะวิวาทกันถึงขั้นทำร้ายร่างกายต่อกัน และมารดาไม่เคยลงโทษนพรุนแรงโดยไม่มีเหตุผล มารดาคอยดูแลเอาใจใส่ช่วยเหลือนพดี และรู้สึกเสียใจต่อการกระทำ

ความผิดของนพในครั้งนี้เป็นอย่างมาก นอกจากนั้นพยังเห็นว่าครอบครัวไม่มีส่วนในการกระทำ ความผิดของนพเลย

การคบหาสมาคมกับเพื่อน

ก่อนเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรม นพกับเพื่อนมีการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊งค์ และมีชื่อเรียกกลุ่มแก๊งค์ นพเคยมีเพื่อนที่เคยอยู่สถานพินิจมาก่อน การกระทำผิดที่เคยกระทำมาส่วนใหญ่ เป็นเพียงชักชวนกันทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน เช่น ทะเลาะวิวาท หนีเรียน ดื่มสุรา เล่นการพนัน เสพยาเสพติด เป็นต้น นพเห็นว่าการกระทำความผิดครั้งนี้เพื่อนไม่ได้มีส่วนในการกระทำ ความผิดของนพเลย

ทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน

นพเห็นว่าครูที่โรงเรียนชอบทำโทษนักเรียนด้วยการประจานให้อับอายต่อหน้าผู้อื่น มักนำนพไปเปรียบเทียบกับนักเรียนคนอื่นที่ดีกว่า แต่ถึงอย่างไรนพก็ไม่ได้เห็นว่าโรงเรียนมีส่วนในการกระทำความผิดของนพ

ทัศนคติที่มีต่อสื่อมวลชน

นพเห็นว่าสื่อมวลชนไม่มีส่วนในการกระทำความผิดของนพ

กรณีศึกษาที่ 3

ชื่อ	นายต้น (นามสมมติ)
ฐานความผิด	ร่วมกันพรากผู้เยาว์ อายุมากกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจารและร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิง ซึ่งมีใช้ภรรยาของตนโดยใช้กำลังประทุษร้ายอันมีลักษณะโหดร้ายร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา โดยเป็นการถูกจับกุมเป็นครั้งแรก และศาลมีคำสั่งฝึกอบรมเป็นระยะเวลา 5 ปี ขณะกระทำความผิดเยาวชนมีอายุ 16 ปี 11 เดือน

ภูมิหลังของเยาวชน

เยาวชนปัจจุบันมีอายุ 20 ปี สถานภาพโสด มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 2 คน เป็นลูกคนเล็ก เยาวชนจบการศึกษาระดับชั้น ม.3 แต่เยาวชนก็ไม่สนใจที่จะเรียนต่อ เพราะปกติแล้วเยาวชนก็มักหนีเรียนบ่อยครั้งและขาดสอบหลายวิชา จึงเห็นว่าตนเองเรียนจบชั้น ม.3 ก็พอแล้ว เยาวชนมักสูบบุหรี่ ดื่มสุราบ่อยครั้ง ชอบเที่ยวเตร่กับเพื่อน เล่นพนันบอลบ้างเป็นบางครั้ง เล่นไฟเสกักัญชาจากการชักชวนของเพื่อน

บิดามารดาของเยาวชนอยู่กินร่วมกันโดยจดทะเบียนสมรส บิดาไม่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนมารดาจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บิดาประกอบอาชีพรับราชการ ตำแหน่งลูกจ้างประจำ ส่วนมารดาประกอบอาชีพรับจ้างขายอาหาร บิดามารดาของเยาวชนมีรายได้รวมกันเดือนละประมาณ 15,000 บาท และให้เยาวชนสำหรับใช้จ่ายวันละประมาณ 100 บาท ต้นไม่ค่อยชอบอยู่บ้านเนื่องจากมารดาของต้นมักชอบวางกฎระเบียบให้ปฏิบัติอย่างเข้มงวดทำให้ต้นไม่ค่อยอยู่ติดบ้านมักใช้เวลาส่วนมากอยู่กับกลุ่มเพื่อน ต้นมีนิสัยเป็นคนสนุกสนานร่าเริง แต่ดื้อรั้น และชอบโต้เถียงมารดา ชอบเที่ยวเตร่ไปนอนค้างคืนตามบ้านเพื่อนเป็นประจำ ต้นเล่าว่ารู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สงสารบิดาและมารดามาก

ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย

ชุมชนที่ต้นอาศัยอยู่เป็นที่พักอาศัยทั่วไป มีร้านสะดวกซื้อ ผู้เสพยาเสพติด และเป็นแหล่งค้ายาเสพติด มีลานกีฬาหรือสวนสาธารณะสำหรับคนในชุมชน และมีการเลือกตั้งกรรมการชุมชนเพื่อดูแลประสานงานในชุมชน และเยาวชนก็ได้ร่วมกิจกรรมของชุมชนอยู่เสมอ

ลักษณะการกระทำความผิด

ต้นเล่าว่า ตนเป็นผู้เริ่มข่มขืนกระทำชำเรา นางสาวมิน (นามสมมติ) กับนายเอก นายโต และนายเอ (นามสมมติ) เพื่อนอีก 5 คน ไม่ได้ร่วมด้วย และนายต้นได้มีการซื้อถุงยางอนามัยเตรียมไว้

พฤติการณ์แห่งคดี

นายต้นกับนางสาวมิน (นามสมมติ) เป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนเดียวกัน เพิ่งคบหาเป็นแฟนกันได้ประมาณ 2 สัปดาห์ โดยประมาณปลายปี 2547 นางสาวมินได้โทรศัพท์มาหาต้นบอกว่าอยากออกไปเที่ยว จึงขอให้ต้นมารับตนไปเที่ยว ต้นจึงได้ไปรับนางสาวมินที่บ้าน พร้อมกับเพื่อนอีก 8 คน นางสาวมินนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์นายต้นออกไป พร้อมกับเพื่อนของต้นอีก 8 คน นายต้นและเพื่อนได้พานางสาวมินไปเที่ยวที่น้ำตก ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 10 โมงเช้า นายต้นและเพื่อน ๆ ได้ดื่มเหล้าและสูบบุหรี่ ดื่มได้สักพักหนึ่งนายต้นเริ่มมีอาการมึนเมา จึงชักชวนนางสาวมินไปห้องน้ำ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากน้ำตกมากนัก ซึ่งนางสาวมินก็ยินยอมเมื่อไปถึงห้องน้ำ ต้นกับนายโตและนางสาวมิน ได้เข้าไปในห้องน้ำ โดยต้นเล่าว่า ต้นกับนายโตได้ร่วมกันกระทำชำเรานางสาวมิน โดยที่นางสาวมินยินยอม และไม่ได้ร้องเรียกให้คนช่วยแต่อย่างใด (ตามคำบอกเล่าของนายต้น) จากนั้นต้นและนายโตจึงออกมาจากห้องน้ำ โดยมีนายเอกกับนายเอกเข้าไปในห้องน้ำเป็นคู่ต่อไป นางสาวมินร้องเรียกให้นายต้นช่วยแต่ต้นก็ไม่เข้าไปช่วยมึนจนเสียงเงียบไป ต้นกับโตได้กลับไปดื่มเหล้าต่อ ปล่อยให้นายเอกกับนายเอกได้ร่วมกันกระทำชำเรานางสาวมิน เสร็จแล้วก็ออกจากห้องน้ำ

หลังจากนั้น ประมาณ 14.00 น. นายตันและเพื่อน ๆ ได้พานางสาวมันไปส่งที่บ้านและแยกย้ายกันไป

จากการบอกเล่าของเยาวชน จะเล่าว่านางสาวมันยินยอมที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วยและชอบที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายหลายคนในคราวเดียว โดยเพื่อนที่โรงเรียนจะทราบกันดีว่านางสาวมันมีพฤติกรรมเสียหยาเรื่องผู้ชาย แต่จากการสืบค้นเอกสารการให้ปากคำของผู้เสียหายนั้น นางสาวมันให้การว่า นายตันเป็นคนรักของนางสาวมัน และเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยกันมาก่อน ได้เข้ามาพูดคุยและดึงแขนนางสาวมันโดยขู่ว่าร้องไห้คนช่วยจะให้เพื่อนรุมข่มขืนกระทำชำเรา นางสาวมันเกิดความกลัวจึงยอมเดินตามนายตันกับเพื่อนไปยังห้องน้ำ และถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย

สาเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

ตันเห็นว่าเหยื่อมีส่วนยั่วยุให้กระทำความผิด และทำไปด้วยความคะนอง โดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่ตามมา (รู้เท่าไม่ถึงการณ์) และขณะกระทำความผิดเยาวชนอยู่ในอาการเมาสุราด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ทำให้งัดดันเกิดความต้องการทางเพศและขาดสติยับยั้งชั่งใจ ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ

ในความคิดของตันเห็นว่าเหยื่อเป็นสาเหตุทำให้เกิดการร่วมกันโทรมหญิง เพราะผู้หญิงที่โดนโทรมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงไม่ดี ใจแตก และเคยผ่านผู้ชายมาหลายคนแล้ว และทุกครั้งเหยื่อมักจะรู้จักกับเพื่อนคนใดคนหนึ่งของตันหรือไม่ก็รู้จักกับตันมาก่อน เหยื่อมักจะแต่งตัวโป๊ ชอบเที่ยวกลางคืน ชอบไปนั่งรถจักรยานยนต์เที่ยวเล่นกับผู้ชายในเวลากลางคืน ตันร่วมโทรมหญิงบ่อย ๆ แต่ไม่เคยถูกจับมาก่อน และผู้หญิงก็ชอบมีผู้หญิงหลายคนที่เคยถูกรุมโทรมแล้วติดใจกลับมาหาตันและเพื่อน ๆ บางคนชวนเพื่อนมาให้ร่วมโทรมด้วย

ตันมีความรู้สึกต่อผู้ที่ตกเป็นเหยื่อว่า รู้สึกเฉย ๆ อยากมาเองก็ต้องโดนเป็นของธรรมดา ถ้าผู้หญิงไม่ยอมมากก็ไม่โดน และรู้สึกว่าเหยื่อมีส่วนผิดในการกระทำความผิดในครั้งนี้ โดยการชักชวนให้พาไปเที่ยว เมื่อตันเอยปากชวนมีเพศสัมพันธ์เหยื่อไม่ได้แสดงท่าทางหรือคำพูดที่ปฏิเสธ ตันแต่อย่างใด อีกทั้งเหยื่อแสดงความพึงพอใจและไม่ได้ขัดขืนหรือร้องแต่อย่างใด ส่วนเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนของตันคิดว่าเหยื่อเล่นตัว

ความคิดเห็นต่อการลงโทษ

นายตัน คิดว่าตนเองจะไม่ถูกจับกุมเนื่องจากไม่ได้กระทำชำเรานางสาวมัน แต่นางสาวมันยินยอมมาด้วยเอง และเคยกระทำลักษณะเช่นนี้กับเพื่อนบ่อยครั้งแต่ไม่เคยถูกจับ ตันคิดว่าโทษที่ได้รับมากเกินไป ส่วนความคิดเห็นในเรื่องการเพิ่มมาตรการลงโทษเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดร้ายแรงนั้น นายตันเห็นด้วยว่า ตนเองได้รับโทษหนักเกินไป และยังมีเด็กและเยาวชนอีก

มากที่กระทำความผิดแต่ยังลยนวนลในสังคม เนื่องจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

บิดามารดาของเยาวชนอยู่กินด้วยกัน ซึ่งความสัมพันธ์ไม่ค่อยราบรื่นนัก ทั้งบิดามารดาไม่มีพฤติกรรมเสียหาย เยาวชนเห็นว่าบิดามารดามีเวลาดูแลเอาใจใส่และคอยช่วยเหลือค่อนข้างดี แต่เวลามีปัญหาก็จะปรึกษาวาดคุยกับบิดามารดาค่อนข้างน้อยมาก เนื่องจากตนไม่ชอบฟังตอนมารดาบ่นเวลาต้นทำผิด ต้นจึงมักออกนอกบ้านอยู่เสมอ ต้นคิดว่าการกระทำครั้งนี้สร้างความเสียใจให้กับบิดามารดาของตนเป็นอย่างมาก แต่ท่านทั้งสองก็ยังให้อภัย หากพ้นโทษไปแล้ว บิดามารดายินดีที่จะส่งเสียให้เยาวชนได้เรียนต่อ แต่เยาวชนต้องการที่จะทำงานมากกว่า และเยาวชนเห็นว่าครอบครัวไม่มีส่วนในการกระทำความผิดของเยาวชนเลย

การคบหาสมาคมกับเพื่อน

ต้นมีเพื่อนส่วนใหญ่ชอบดื่มสุรา คำและเสพยาเสพติด และก่อนที่ต้นจะเข้ามาอยู่ศูนย์ฝึกและอบรม ต้นเคยมีเพื่อนที่เคยอยู่ศูนย์ฝึกมาก่อน ต้นกับเพื่อนมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มแก๊งค์ และมีชื่อเรียกกลุ่มแก๊งค์ โดยมักชักชวนกันหนีเรียน ทำผิดกฎระเบียบโรงเรียน เพี้ยวกลางคืน ต้นจะใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากกว่าอยู่บ้าน เพราะรู้สึกสบายใจมากกว่าเวลาอยู่บ้าน เพราะเพื่อนเข้าใจต้น เวลาต้นมีปัญหาจะปรึกษาเพื่อนเกือบทุกเรื่องเพราะรู้สึกไว้วางใจเพื่อนมากและเพื่อนก็เข้าใจตนเองมาก เวลาว่างต้นจะไปอยู่กับเพื่อนและไปนอนบ้านเพื่อนอยู่เสมอโดยเฉพาะตอนกลางวันเวลาบ้านเพื่อนไม่มีใครอยู่ จะมั่วสุมกันเสพยาบ้าง ดูวีซีดีโป๊บ้าง และพาผู้หญิงไปรุมไถมบ่อยครั้ง และต้นคิดว่าเพื่อนมีส่วนในการกระทำความผิดครั้งนี้ของต้นมากที่สุด

ทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน

นายต้นเห็นว่าโรงเรียนมีกฎระเบียบและเข้มงวดมากเกินไป ต้นไม่ค่อยสนใจเรียนนัก ครูมักคอยจับผิดแต่นักเรียนที่มีพฤติกรรมเกเร และมักทำโทษนักเรียนด้วยการประจานให้อับอายต่อหน้าผู้อื่น ต้นเห็นว่าความรู้ที่ได้รับในโรงเรียนไม่มีประโยชน์สำหรับอนาคตของตน แต่ถึงอย่างไรต้นก็เห็นว่าครูคอยช่วยเหลือนักเรียนไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียนหรือปัญหาส่วนตัว และอบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นพลเมืองดีของสังคม โดยต้นเห็นว่าโรงเรียนมีส่วนในการกระทำความผิดครั้งนี้ของต้นในระดับปานกลาง

ทัศนคติที่มีต่อสื่อมวลชน

นายต้นเห็นว่า สื่อลามก เช่น วีซีดี วีซีดี หรือหนังสือโป๊ มีส่วนที่ทำให้เกิดคดีข่มขืนมากที่สุด เพราะไม่มีการควบคุมสื่อลามกอนาจารและสิ่งยั่วเย้าทางเพศเหล่านี้ ส่งผลให้เกิดพฤติกรรม

อยากรู้อยากลอง จึงลอกเลียนแบบซึ่งทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมทางเพศได้ง่ายขึ้น และต้นเหตุนี้อาจมีส่วนในการกระทำความผิดของต้นในระดับมาก

กรณีศึกษาที่ 4

ชื่อ

นายแมน (นามสมมติ)

ฐานความผิด

1. ครอบครองยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) (ปี พ.ศ. 2547)
2. ร่วมกันปล้นทรัพย์และพยายามฆ่าผู้เสียหาย (ปี พ.ศ. 2548)
3. ข่มขืนกระทำชำเราและทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย (ปี พ.ศ. 2549)

ภูมิหลังของเยาวชน

เยาวชนเริ่มกระทำความผิดและถูกจับกุมดำเนินคดีเมื่ออายุ 14 ปี 8 เดือน โดยกระทำความผิดฐานครอบครองยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) เมื่อปี พ.ศ. 2547 และศาลมีคำสั่งให้คุมความประพฤติเป็นระยะเวลา 2 ปี แต่เยาวชนได้กระทำความผิดปล้นทรัพย์และพยายามฆ่าผู้อื่นจนได้รับอันตรายสาหัส เมื่อปี พ.ศ. 2548 ได้รับการประกันตัวแต่หลบหนีคดี จากนั้นเยาวชนได้ก่อคดีข่มขืนกระทำชำเราและทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย เมื่อปี พ.ศ. 2549 ถูกจับกุมและอยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และได้หลบหนีออกมา ภายหลังถูกจับกุมตัวได้

ภูมิหลังของเยาวชน

นายแมนอายุ 17 ปี มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันจำนวน 3 คน โดยแมนเป็นบุตรคนสุดท้อง มีพี่สาว 2 คน แมนจบการศึกษาชั้นประถมศึกษา และศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษา แต่ลาออกจากโรงเรียนขณะเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เนื่องจากแมนมีผลการเรียนไม่ดีนัก และไม่ค่อยชอบเรียนหนังสือ ก่อนถูกจับกุมแมนอาศัยอยู่กับน้าชาย ซึ่งเป็นน้องชายของมารดาของแมน และแมนมีภรรยาแล้วแต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส โดยแมนไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ

บิดามารดาของแมนเลิกร้างกันโดยต่างไปมีครอบครัวใหม่ ทั้งบิดาและมารดาของแมนไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ โดยมีรายได้จากการค้ายาบ้า ส่วนน้ำซึ่งรับเป็นผู้ปกครองของแมนนั้นไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะเช่นกัน แมนมีรายได้ประมาณ 7,000 บาทต่อเดือน โดยมีที่มาของรายได้จะมาจากตนเองโดยการค้ายาบ้า

ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย

สภาพชุมชนที่แมนอาศัยอยู่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่ค่อยดีนัก เนื่องจากมีแหล่งอบายมุขมากมายเช่น บ่อนการพนัน โรงสูบบุหรี่ ผู้ค้าและผู้เสพยาเสพติด ถือเป็นแหล่งค้ายาเสพติด รวมทั้งมีอาชญากรรมประเภทลัก ชิง ปล้นบ่อยครั้ง มักมีวัยรุ่นมาจับกลุ่มมั่วสุมอยู่เป็นประจำแต่ก็

ยังมีลานกีฬาในชุมชนไว้ให้เยาวชนในชุมชนได้เล่นฟุตบอลกัน และมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่
มาจากการเลือกตั้งของคนในชุมชน (อบต.)

พฤติกรรมแห่งคดี

ประมาณปี พ.ศ. 2547 แมนถูกจับกุม และดำเนินคดีในข้อหาครอบครองยาเสพติดให้
โทษ โดยน้ำของแมนเป็นผู้ประกันตัว และศาลพิพากษาปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไขคุมประพฤติเป็น
ระยะเวลา 2 ปี

ต่อมาในปี 2548 ซึ่งยังไม่สิ้นสุดระยะเวลาคุมประพฤติ แมนกับเพื่อนอีก 7 คน ได้ร่วม
กันปล้นทรัพย์และพยายามฆ่าผู้เสียหาย โดยให้เพื่อนผู้หญิงชื่อใหม่ (นามสมมติ) เป็นคนต่อเนื่อง
จากนางสาวใหม่รู้จักกับผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้หญิงผ่านทางห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต และใหม่ให้
เบอร์โทรศัพท์บ้านแก่ผู้เสียหายไป เมื่อผู้เสียหายโทรศัพท์มาหาใหม่ แมนจึงสวมรอยแกล้งเป็น
พี่ชายใหม่ และให้ใหม่นัดมาพบกัน เมื่อผู้เสียหายมาพบตามนัด แมนกับเพื่อนได้ใช้ท่อนเหล็กกรูม
กระหน่ำตีผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหายพยายามวิ่งหนี แมนและเพื่อนตามไปจับตัวไว้ได้และได้ใช้มีดพก
ที่ติดตัวมาแทงเข้าที่ท้องของผู้เสียหาย และนำทรัพย์สินของผู้เสียหายไป โดยแมนกับเพื่อนนำเงิน
ของผู้เสียหายไปซื้อเหล้าดื่มและนำไปเที่ยวเตร่ ซึ่งการกระทำในครั้งนี้ แมนไม่คิดว่าจะถูกจับกุม
เนื่องจากแมนกับเพื่อนร่วมกันทำหลายครั้ง และเลือกเหยื่อที่ไม่ใช่คนรู้จัก และส่วนใหญ่ไม่มีการ
วางแผน โดยแมนจะเป็นผู้นำในกลุ่ม ซึ่งเป็นที่รู้กันว่า แมนจะเป็นผู้ลงมือใช้อาวุธซึ่งอาจจะเป็น
เหล็กหรือท่อนไม้ทุบเหยื่อก่อน และคนอื่นก็จะทำตาม แล้วจับเหยื่อมัดไว้ หลังจากนั้นแมนกับ
เพื่อน ๆ ก็จะหลบหนีไป หากเหยื่อเป็นผู้หญิง ซึ่งเขากับเพื่อนจะพูดจาเกี้ยวพาราสี กระทั่งผู้หญิง
ยอมขึ้นรถไปด้วย จากนั้นแมนกับเพื่อนก็จะร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราและทำร้ายร่างกายเหยื่อ
โดยแมนจะเป็นผู้เริ่มก่อนทุกครั้ง และพากันหลบหนี แต่ครั้งนี้หนักกว่าทุกครั้งที่ทำมาเนื่องจาก
ผู้เสียหายต่อสู้

ครั้งนี้ที่ตำรวจสามารถจับกุมตัวแมนกับเพื่อนมาดำเนินคดีได้ เนื่องจากแมนลืมนำว่า
เบอร์โทรศัพท์ที่ใช้ติดต่อกับผู้เสียหายเป็นเบอร์โทรศัพท์บ้านใหม่ ตำรวจจึงสามารถสืบทราบและ
จับกุมตัวแมนกับเพื่อนได้ แมนจึงถูกควบคุมตัวประมาณ 1 เดือน น้ำก็ประกันตัวแมนออกมาด้วย
เงินสดจำนวน 30,000 บาท เมื่อถึงกำหนดที่ศาลนัดพิพากษาคดี แมนไม่ยอมไปขึ้นศาล น้ำจึงไป
แทน เมื่อน้ำกลับมาได้บอกให้แมนหลบหนีไปอยู่กับญาติที่จังหวัดอุดรธานี แมนอยู่ที่อุดรธานีได้
ประมาณ 1 เดือน มีความรู้สึกเบื่อหน่าย จึงมาอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ประมาณ 2-3 สัปดาห์ ก็มาอยู่
กับภรรยาชื่อนางสาวตึก (นามสมมติ) กระทั่งปี 2549 แมนไปเดินเที่ยวห้างสรรพสินค้ากับเพื่อน
ผู้ชายอีก 2 คน ชื่อจ๊อดกับแจ๊ค และได้รู้จักกับผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกัน ชื่อนิดกับหน้อย (นาม
สมมติ) และจ๊อดกับแจ๊คก็ได้ขอเบอร์โทรศัพท์นัดกับหน้อยไว้ จากนั้นได้ชักชวนกันดื่มเหล้า แมน

กับจ๊อดและแจ๊คได้โทรศัพท์ไปหานิดกับหน่อย และนัดเจอกัน โดยแมนซึ่งรถจักรยานยนต์ไปพบผู้หญิงทั้ง 2 เพียงคนเดียว ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 21.00 น. โดยนัดกับหน่อยออกมารอพบแมน แมนชวนนิดกับหน่อยไปซื้อรถเล่น แต่นิดกับหน่อยปฏิเสธ แมนจึงใช้มีดที่พกมา โดยมีดมีความยาวประมาณเกือบ 1 ฟุต หัวตัด จี้คอนิดขึ้นรถจักรยานยนต์และบังคับให้หน่อยขึ้นรถจักรยานยนต์ไปด้วย จากนั้นแมนก็พามาหาจ๊อดกับแจ๊คที่วัด แถวละแวกบ้านและพานิดกับหน่อย ไปกระท่อมในสวนบริเวณใกล้วัด โดยตกลงกันว่า นิดจะเป็นของแมน ส่วนหน่อยจะเป็นของจ๊อดกับแจ๊ค นิดสบโอกาสแกล้งโกหกกว่าจะไปปัสสาวะและได้พยายามวิ่งหนี แมนวิ่งตามและทำร้ายร่างกายนิดได้ ราบาดเจ็บและข่มขืนกระทำชำเรานิด และนำโทรศัพท์มือถือ และสร้อยทองของนิดกับหน่อยไปแบ่งกับเพื่อนและหลบหนีไป

ต่อมาประมาณ 2 สัปดาห์ แมนอ่านหนังสือพิมพ์พบข่าวของตนเอง และจ๊อดได้มาเล่าให้ฟังว่าเมื่อไม่กี่วันได้โทรศัพท์ไปหาหน่อย แมนสั่งห้ามจ๊อดไม่ให้โทรศัพท์ไปหาหน่อยอีก เพราะเป็นเรื่องใหญ่ ไม่กี่วันต่อมาขณะที่แมนกำลังซื้อรถจักรยานยนต์จะไปซื้อยาบ้าเพื่อมาเสพ แมนก็เห็นจ๊อดถูกตำรวจจับ แมนจึงหลบหนีไปอยู่บ้านภรรยา คือนางสาวตึก (นามสมมติ) ประมาณ 2 สัปดาห์ จึงกลับไปบ้านอยู่ได้สองวันก็มีตำรวจกว่า 20 นายล้อมบ้าน เนื่องจากตำรวจตั้งรางวัลนำจับจึงมีผู้แจ้งเบาะแสของแมน เพื่อนบ้านจึงแจ้งตำรวจว่าแมนกลับมาบ้าน แมนจึงถูกจับกุมในคดีข่มขืนกระทำชำเรานางสาวนิด แมนถูกควบคุมตัวที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนอีกครั้ง

ลักษณะการกระทำผิด

แมนกระทำความผิดหลายครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่จะไม่เคยถูกจับกุม โดยก่อนกระทำบางครั้งก็วางแผน แต่หลายครั้งก็ไม่จำเป็นต้องวางแผนก่อน เพราะทำหลายครั้งกระทั่งเป็นที่ทราบในกลุ่มเพื่อนที่ร่วมกันกระทำผิดว่า ใครจะต้องทำอะไรบ้าง แมนอยู่ในลักษณะเป็นตัวการหรือผู้นำเมื่อกระทำผิด

สาเหตุสนใจในการกระทำความผิด

แมนกระทำความผิดโดยมีเหตุจูงใจมาจากความคะนอง นึกสนุก ไม่ได้มุ่งหวังทรัพย์สิน โดยทรัพย์สินที่ได้เป็นเพียงผลพลอยได้ ซึ่งจะนำมาใช้เที่ยวเล่น ซื้อสุรา หรือซื้อยาบ้าเป็นบางครั้ง และเหยื่อมีส่วนช่วยยั่วยุให้แมนกระทำความผิด นอกจากนี้แมนจะรู้สึกตัวเองเก่งและเท่ที่ได้ทำอย่างละคร โทรศัพท์ หรือภาพยนตร์ รวมทั้งข่าวอาชญากรรมที่น่าเสนอตามสื่อต่าง ๆ

ความคิดเห็นต่อการลงโทษ

ก่อนกระทำความผิดแมนไม่เคยคิดว่าจะถูกจับเลย และมีความเห็นว่ายังมีเด็กและเยาวชนอีกมากที่กระทำความผิดแต่ยังลอยนวลในสังคม เนื่องจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะตำรวจไม่สามารถติดตามจับกุมเยาวชนที่

กระทำความผิดได้ทันทีภายหลังมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และแมนไม่เห็นด้วยว่าการเพิ่มโทษ และมาตรการที่เด็ดขาดจะสามารถยับยั้งไม่ให้แมนหรือเยาวชนคนอื่นกระทำความผิดได้ และเห็นว่า เยาวชนที่กระทำความผิดร้ายแรง หากได้รับโทษเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ก็ไม่สามารถยับยั้งไม่ให้เขา กระทำความผิดซ้ำ และไม่สามารถยับยั้งไม่ให้คนอื่นกระทำตามได้

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

บิดามารดาของแมนเลิกร้างกัน โดยบิดามารดาของแมนชอบดื่มสุรา เสพยาบ้า และ ติดการพนัน มารดาของแมนต้องคดีค้าเฮโรอีนและหลบหนีคดีเพื่อให้หมดอายุความรวมระยะเวลา ประมาณ 20 ปี ทั้งบิดามารดาของแมนไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ โดยมีรายได้จากการค้ายาบ้า ซึ่งมารดาของแมนเป็นผู้ค้ายาบ้าร่วมกับมารดานางสาวตึก ภรรยาของแมน น้ำซึ่งเป็นน้องสาวของมารดาเลี้ยงดูแมนมาตั้งแต่เล็ก เนื่องจากมารดาต้องหลบหนีคดีค้าเฮโรอีน น้ำรัก และดูแลเอาใจใส่ช่วยเหลือแมนเหมือนลูก แมนจะกระทำความผิดสักกี่ครั้ง น้ำก็ไม่เคยดุตำว่า กลัวและคอยช่วยเหลือประกันตัว และพาแมนหลบหนีการจับกุมของตำรวจมาโดยตลอด ส่วน มารดาไม่ดูแลเอาใจใส่แมนเลย ไม่เคยอบรมสั่งสอน ถึงเวลาก็ให้เงิน หรือให้ยาบ้าให้แมนเอาไป ขาย อย่างไรก็ตามแมนก็ไม่เห็นว่าครอบครัวมีส่วนในการกระทำความผิดของแมน

การคบหาสมาคมกับเพื่อน

เพื่อนของแมนส่วนใหญ่ชอบดื่มสุรา ค้าและเสพยาเสพติด รวมทั้งชอบเล่นการพนัน ก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจ แมนก็มีเพื่อนที่เคยอยู่สถานพินิจมาก่อน แมนกับเพื่อนมีการรวมตัว เป็นกลุ่มแก๊ง และมักชักชวนกันทำสิ่งผิดกฎหมายเสมอ เช่น ค้ายาบ้า เสพยาเสพติด ปล้นทรัพย์ ร่วมกันข่มขืนกระทำความผิด (โทรมหญิง) เป็นต้น และไม่มีเพื่อนคนใดคอยห้ามปรามไม่ให้กระทำความผิด แมนกับเพื่อนมีการเรียนรู้ทักษะและวิธีการกระทำความผิดซึ่งกันและกัน เวลาแมนมีปัญหา ก็จะปรึกษาพูดคุยกับเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง แมนจะรู้สึกสบายใจและเป็นตัวของตัวเองที่สุดเวลาได้ อยู่กับเพื่อน โดยเพื่อนก็จะให้ความช่วยเหลือเวลาแมนมีปัญหา และแมนเห็นว่าเพื่อนมีส่วนในการ กระทำความผิดของแมนมาก

ทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน

แมนเห็นว่าโรงเรียนมีระเบียบและเข้มงวดมากเกินไป และคิดว่าความรู้ที่ได้รับในโรงเรียนไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และไม่มีประโยชน์สำหรับอนาคตของแมน ครูไม่ค่อยมีบทบาทในการช่วยเหลือนักเรียนไม่ว่าจะเป็นการด้านการเรียนหรือปัญหาส่วนตัว แมน เห็นว่าโรงเรียนมีส่วนในการกระทำความผิดของแมนในระดับปานกลาง

ทักษะที่มีต่อสื่อมวลชน

แมนเคยชมภาพยนตร์หรือละครที่นำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นบุคคลที่ได้รับความเห็นใจหรือยกย่องบ่อยครั้ง แมนยอมรับว่าการที่สื่อมวลชนมักนำเสนอข่าวอาชญากรรมรุนแรงบ่อยครั้ง มีส่วนที่ทำให้แมนปฏิบัติตาม โดยแมนได้มีการเรียนรู้ทักษะและวิธีการกระทำ ความผิดจากสื่อมวลชน แมนเห็นว่าสื่อลามก เช่น วิดีโอ วีซีดี หรือหนังสือโป๊ มีส่วนที่ทำให้เกิดคดี ช่มชืดเพราะการที่แมนกระทำความผิดในคดีช่มชืด หรือร่วมกันช่มชืดกระทำความผิด (โทรมหญิง) ก็ มีอิทธิพลจากสื่อลามกเหล่านี้ และแมนมีความเห็นว่าสื่อมวลชนมีส่วนในการกระทำความผิดของ แมนมากที่สุด

กรณีศึกษาที่ 5

ชื่อ นายเบ้ม (นามสมมติ)
 ฐานความผิด ชิงทรัพย์และพยายามฆ่าผู้อื่น ซึ่งเยาวชนกระทำความผิดและถูกดำเนินคดีเป็น ครั้งแรก และศาลมีคำสั่งให้เยาวชนฝึกและอบรมเป็นระยะเวลา 4 ปี 6 เดือน ขณะกระทำความผิดเยาวชนอายุ 17 ปี

ภูมิหลังของเยาวชน

ปัจจุบันเบ้มอายุ 18 ปี สถานภาพโสด เป็นลูกคนเดียวของบิดามารดา เบ้มจบการ ศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนกระทำความผิดเบ้มเคยประกอบอาชีพรับจ้างเป็นพนักงานรักษา ความปลอดภัย แต่ค่าตอบแทนไม่พอกับค่าใช้จ่าย จึงลาออกจากการประมาณ 2 สัปดาห์ก็กระทำความ ผิดและถูกจับกุม

บิดามารดาของเบ้มเลิกร้างกัน เบ้มอยู่ในความดูแลของย่า บิดาของเบ้มจบการศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มารดาขาดการติดต่อกับบิดาและเยาวชนประมาณ 10 ปีแล้ว บิดาของเบ้ม ประกอบอาชีพรับจ้าง เบ้มทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย และได้รับค่าจ้างจากบิดา รวมแล้วประมาณเดือนละ 6,000 บาท แต่ก่อนถูกจับกุมเบ้มลาออกจากการแล้วประมาณ 1 สัปดาห์

ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย

ชุมชนที่เบ้มอาศัยอยู่มีสภาพแวดล้อมไม่เหมาะสมนักคือเป็นแหล่งยาเสพติด มีทั้งผู้ค้า และผู้เสพรวมทั้งมีบ่อนการพนันและโรงสนุกเกอร์ สถานเริงรมย์ ไม่มีลานกีฬาหรือสวนสาธารณะ สำหรับคนในชุมชน ทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

ลักษณะการกระทำความผิด

เบ้มกระทำความผิดเพียงผู้เดียวโดยที่ไม่ได้มีการวางแผนเตรียมการไว้ก่อน

สาเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

ขณะกระทำความผิดเบ้มอยู่ในอาการเมาสุรา และผู้เสียหายมีส่วนช่วยและสร้างความโกรธแค้นให้กับเบ้ม

พฤติการณ์แห่งคดี

เบ้มว่าจ้างจักษกรยานยนต์รับจ้างให้ไปส่งที่บ้านเพื่อน ซึ่งขณะนั้นเบ้มอยู่ในอาการเมาสุราอย่างมาก ผู้ขับจักษกรยานยนต์รับจ้างขับรถอ้อมไปอีกเส้นทางซึ่งไม่ใช่เส้นทางที่เบ้มบอก จึงเกิดการถกเถียงกัน และคนขับตำว่าเขวาชนเป็นภาษาอีสาน ซึ่งเบ้มฟังออกว่าตนเองถูกตำพ้อ เมื่อจักษกรยานยนต์รับจ้างขับไปถึงเส้นทางที่เบ้มบอกเบ้มจึงล้อคอคนขับแล้วใช้มีดสั้นที่อยู่ในกระเป๋าสะพายเป็นอาวุธปาดคอคนขับรถประมาณ 2-3 ครั้ง ซึ่งเบ้มเล่าเหตุการณ์ตอนนั้นให้ฟังว่า เบ้มโกรธคนขับรถมาก และต้องการฆ่าให้ตาย ประกอบกับขณะนั้นเบ้มอยู่ในอาการเมาสุรามาก เมื่อปาดคอแล้วเบ้มจึงนำเงินสดประมาณ 600 บาท และโทรศัพท์มือถือของคนขับไป ต่อมาคนขับรถได้รีบขับรถและตะโกนให้ชาวบ้านบริเวณนั้นช่วยเหลือ เบ้มจึงถูกชาวบ้านช่วยกันจับตัวส่งตำรวจดำเนินคดี

ความคิดเห็นต่อการลงโทษ

ก่อนกระทำความผิดเบ้มไม่คิดว่าจะถูกจับกุม และเห็นว่าตนเองเป็นเยาวชนหากได้รับโทษก็น่าจะน้อยกว่าผู้ใหญ่ นอกจากนี้ยังเห็นว่ายังมีเยาวชนอีกมากที่กระทำความผิดแต่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมยังขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายและเห็นด้วยว่าการเพิ่มโทษและมาตรการที่ได้เด็ดขาดสามารถยับยั้งไม่ให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดได้ แต่ไม่เห็นด้วยว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดร้ายแรง หากได้รับโทษเช่นเดียวกับผู้ใหญ่จะสามารถยับยั้งไม่ให้เขากระทำความผิดซ้ำ และคนอื่นไม่กล้าทำตามได้

ภายหลังการกระทำผิดเบ้มรู้สึกที่ตนเองทำผิดก็ต้องได้รับการลงโทษและคิดว่าโทษที่ได้รับเหมาะสมกับความผิดที่ได้ทำลงไป แต่ก็ทำใจได้รอวันออกไป

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

บิดามารดาของเบ้มเลิกร้างกัน และมารดาขาดการติดต่อกับเบ้มเป็นระยะเวลาประมาณ 10 ปี บิดาของเบ้มมีภรรยาใหม่ และมีบุตรด้วยกัน 2 คน เบ้มอยู่ในความดูแลของย่ามาโดยตลอด เบ้มรู้สึกว่าบิดาไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่เบ้มเท่าที่ควร และรู้สึกขาดความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา และคิดว่าบิดารักลูกไม่เท่ากัน แต่ถึงอย่างไรเบ้มก็เห็นว่าครอบครัวไม่มีส่วนในการกระทำความผิดของเบ้มในครั้งนี้เลย

การคบหาสมาคมกับเพื่อน

ก่อนเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรม เบิ้มกับเพื่อนมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มแก๊ง และมีชื่อเรียกกลุ่มแก๊ง โดยเพื่อนส่วนใหญ่ของเบิ้มชอบดื่มสุรา เบิ้มมีเพื่อนที่เสพยาและค้ายาเสพติดบ้างแต่ไม่มากนัก เบิ้มกับเพื่อนมักเที่ยวกลางคืนตามสถานเริงรมย์ และมีเพื่อนที่เคยต้องโทษมาก่อน เบิ้มจะรู้สึกสบายใจและเป็นตัวของตัวเองเวลาอยู่กับเพื่อน แต่การกระทำความผิดครั้งนี้เบิ้มเห็นว่าเพื่อนไม่มีส่วนในการกระทำความผิดของเบิ้มเลย

ทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน

เบิ้มเห็นว่าโรงเรียนมีกฎระเบียบและเข้มงวดมากเกินไป และครูมักจับผิดนักเรียนที่มีพฤติกรรมเกเร ครูชอบนำเบิ้มไปเปรียบเทียบกับนักเรียนคนอื่นที่ดีกว่า แต่ถึงอย่างไรเบิ้มก็เห็นว่าโรงเรียนพร้อมที่จะแก้ไขเด็กที่ทำความผิดดื้อรั้นให้กับชุมชน ครูคอยช่วยเหลือนักเรียนทั้งด้านการเรียนและเรื่องส่วนตัว คอยอบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นพลเมืองที่ดี เบิ้มจึงเห็นว่าโรงเรียนไม่มีส่วนในการกระทำความผิดของเบิ้ม

ทัศนคติที่มีต่อสื่อมวลชน

เบิ้มเคยดูภาพยนตร์หรือละครที่นำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ได้รับความเห็นใจหรือยกย่องอยู่บ่อย ๆ และเห็นว่าสื่อลามก เช่น วิดีโอ วีซีดี หรือหนังสือโป๊ มีส่วนมากที่ทำให้เกิดคดีข่มขืน นอกจากนี้การที่สื่อมวลชนนำเสนอข่าวอาชญากรรมรุนแรงก็มีส่วนทำให้เบิ้มปฏิบัติตาม และเบิ้มเห็นว่าสื่อมวลชนมีส่วนในการกระทำความผิดในระดับน้อย

กรณีศึกษาที่ 6

ชื่อ นายบอล (นามสมมติ)
ฐานความผิด ปล้นทรัพย์และทำร้ายร่างกายผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ซึ่งเยาวชนถูกดำเนินคดีเป็นครั้งแรก โดยศาลมีคำสั่งให้เยาวชนฝึกและอบรมเป็นระยะเวลา 5 ปี ขณะกระทำความผิดเยาวชนมีอายุ 15 ปี

ภูมิหลังของเยาวชน

ปัจจุบันบอลอายุ 19 ปี สถานภาพโสด ออกจากโรงเรียนขณะศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เนื่องจากเบื่อเรียนและติดใจกับเพื่อนที่โรงเรียน ก่อนถูกจับกุมบอลไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ

บิดามารดาของบอลเลิกร้างกัน บอลไม่ทราบว่าทั้งบิดาและมารดาของบอลได้รับการศึกษาระดับใด บิดาเสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ. 2546 ส่วนมารดาไปทำงานต่างประเทศ บอลจึงปกครอง

ตนเองและอาศัยอยู่กับเพื่อน บอลมีรายได้จากตนเองเดือนละประมาณ 5,000 บาท ซึ่งมาจากการปล้นและค้ายาบ้า

ลักษณะชุมชนที่อาศัยอยู่

สภาพชุมชนที่บอลอาศัยอยู่เป็นแหล่งค้ายาเสพติด และมีบ่อนการพนัน โรงสูบบุหรี่ ภายในชุมชนมีลานกีฬาและสวนสาธารณะสำหรับคนในชุมชน และมีการเลือกตั้งกรรมการชุมชนเพื่อดูแลประสานงานในชุมชน

ลักษณะการกระทำความผิด

บอลกระทำความผิดร่วมกับเพื่อน โดยบอลเป็นผู้นำและชักชวนซึ่งก่อนกระทำความผิดบอลกับเพื่อน มีการคิดวางแผนก่อน

สาเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

บอลกระทำไปด้วยความคะนอง และเห็นเป็นเรื่องสนุกสนาน โดยทรัพย์สินที่ได้จะนำไปใช้เที่ยวเตร่ นอกจากนี้บอลเห็นว่าเหยื่อก็มีส่วนช่วยให้บอลกระทำความผิดเช่นกัน เช่น ใส่สร้อยทองเป็นจำนวนมาก

พฤติการณ์แห่งคดี

บอลกับเพื่อน 6 คน นั่งเล่นบริเวณหน้าบ้านของเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 02.30 น. มีเพื่อนคนหนึ่งพูดชักชวนที่เล่นที่จริงให้ร่วมกันปล้น แต่ไม่มีผู้ใดเห็นด้วย บอลจึงกล่าวทำนองว่า “หากเป็นเพื่อนตายก็ต้องกล้าไปสิ” ทำให้เพื่อนทุกคนคล้อยตามคำพูดของบอล เพราะคิดว่าอาการกระทำเช่นนี้แสดงความเป็นเพื่อนตายอย่างแท้จริง จากนั้นบอลกับเพื่อนจึงคิดวางแผนและขับรถวนดูสถานที่หลายรอบ และเห็นผู้เสียหายใส่ทองหลายเส้น จึงร่วมกับเพื่อนทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส และนำทรัพย์สินของผู้เสียหายไป แต่บอลและเพื่อนถูกตำรวจจับกุมได้ที่ถนนบริเวณที่เกิดเหตุ

ความคิดเห็นต่อการลงโทษ

ก่อนการกระทำความผิดบอลคิดว่าตนเองและเพื่อนจะไม่ถูกจับ เพราะกระทำมาหลายครั้งแล้ว จนนับไม่ถ้วน นอกจากนี้ก็ยังคิดว่าตนเองเป็นเยาวชนหากถูกจับกุมและได้รับโทษก็น่าจะน้อยกว่าผู้ใหญ่ และเห็นว่ายังมีเด็กและเยาวชนอีกมากที่กระทำความผิดแต่ยังลอยนวลในสังคม เพราะหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย และเห็นด้วยว่าการเพิ่มโทษและมาตรการที่ได้เด็ดขาดสามารถยับยั้งไม่ให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดได้ และเห็นด้วยว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดคดีร้ายแรง หากได้รับโทษเช่นเดียวกับผู้ใหญ่จะสามารถยับยั้งไม่ให้เขากระทำความผิดซ้ำ และคนอื่นไม่กล้าทำตาม

ความสัมพันธ์กับครอบครัว

บิดามารดาของเยาวชนเลิกร้างกัน และต่างมีครอบครัวใหม่ มารดานำเยาวชนไปให้ยายเลี้ยงที่จังหวัดเชียงราย โดยที่บิดามารดามาเยี่ยมเป็นครั้งคราว ซึ่งยายรักและดูแลเอาใจใส่ บอลดี แต่บอลไม่ชอบอยู่กับยาย จึงขอมาอยู่กับบิดาและมารดาเลี้ยง ซึ่งทั้งคู่ประกอบอาชีพรับจ้าง บอลเข้ากับมารดาเลี้ยงไม่ได้ ส่วนมารดาของบอลไปทำงานต่างประเทศและขาดการติดต่อกับบอล ต่อมาบิดาของบอลเสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ. 2547 บอลจึงแยกออกมาอาศัยอยู่กับเพื่อนประมาณ 1 ปี ภายหลังถูกจับกุมและดำเนินคดี ยายได้ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองของบอล และเขียนจดหมายพูดคุยกับบอลเสมอ บอลทราบว่ายายเสียใจต่อการกระทำของบอลมาก แม้ที่ผ่านมาบอลจะได้รับความรักความอบอุ่นและการเอาใจใส่จากบิดามารดาไม่มากเท่าที่ควร แต่บอลก็เห็นว่าครอบครัวไม่มีส่วนในการกระทำความผิดของตนเองเลย

การคบหาสมาคมกับเพื่อน

ก่อนเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรม บอลกับเพื่อนมีการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊ง และมีชื่อเรียกกลุ่มแก๊ง เพื่อนของบอลส่วนใหญ่ชอบดื่มสุรา ค้าและเสพยาเสพติด ชอบเล่นการพนัน มักชักชวนกันทำสิ่งผิดกฎหมาย เช่น ปล้นทรัพย์ บอลเคยมีเพื่อนที่เคยต้องโทษมาก่อนที่บอลจะเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึก บอลเรียนรู้ทักษะและวิธีการกระทำความผิดจากเพื่อน เวลาที่บอลจะกระทำความผิดจะไม่มีเพื่อนคอยห้ามปรามบอลเลย แต่ทุกคนจะสนับสนุนยุยงให้ทำตามกัน เวลามีปัญหาทุกคนจะปรึกษาปัญหากับเพื่อนและเพื่อนก็จะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ และบอลเห็นว่าเพื่อนมีส่วนในการกระทำความผิดของบอลในระดับปานกลาง

ทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน

บอลเห็นว่าโรงเรียนค่อนข้างมีกฎระเบียบที่เข้มงวด มักจะจับผิดเฉพาะนักเรียนที่มีพฤติกรรมเกเร และครูมักจะทำโทษนักเรียนด้วยการทำให้อับอายต่อหน้าผู้อื่น บอลเห็นว่าครูมักนำบอลไปเปรียบเทียบกับนักเรียนคนอื่นที่ดีกว่า และบอลเห็นว่าโรงเรียนมีส่วนในการกระทำความผิดของบอลในระดับน้อย

ทัศนคติที่มีต่อสื่อมวลชน

บอลมักได้รับชมภาพยนตร์หรือละครที่น่าเสนาถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ได้รับความเห็นใจหรือยกย่องเสมอ และบอลเห็นด้วยว่าสื่อลามก เช่น วิดีโอ วีซีดี หรือหนังสือโป๊ มีส่วนที่ทำให้เกิดคดีข่มขืนมาก นอกจากนี้ การที่สื่อมวลชนมักนำเสนอข่าวอาชญากรรมรุนแรงบ่อยครั้ง มีส่วนทำให้บอลปฏิบัติตาม บอลมีการเรียนรู้ทักษะการกระทำความผิดจากสื่อมวลชนบ้างแต่ในระดับน้อย บอลเห็นว่าสื่อมวลชนไม่มีส่วนในการกระทำความผิดของบอล

กรณีศึกษาที่ 7

ชื่อ นายปิ่น (นามสมมติ)
 ฐานความผิด ปล้นทรัพย์และพยายามฆ่าผู้อื่นจนได้รับอันตรายสาหัส ซึ่งเยาวชนถูกจับกุม
 ดำเนินคดีเป็นครั้งแรก โดยศาลมีคำสั่งให้เยาวชนเข้ารับการฝึกและอบรมจนอายุ
 ครบ 24 ปีบริบูรณ์ (8 ปีกว่า) ขณะกระทำความผิดเยาวชนอายุ 16 ปี

ภูมิหลังของเยาวชน

ปัจจุบันปิ่นอายุ 20 ปี สถานภาพโสด ปิ่นมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันจำนวน 3 คน
 โดยปิ่นเป็นบุตรคนที่ 2 ก่อนต้องโทษปิ่นกำลังศึกษาอยู่ระดับ ปวช.2

บิดามารดาของปิ่นอยู่ด้วยกัน ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว มารดาของปิ่นเป็นพยาบาล
 ครอบครัวของปิ่นมีรายได้ประมาณ 20,000 บาทต่อเดือน ปิ่นมีรายได้จากตนเองประมาณเดือน
 ละ 4,000 บาท ครอบครัวของปิ่นไม่มีหนี้สินจากการกู้ยืมเงิน

ลักษณะชุมชนที่อาศัยอยู่

สภาพชุมชนที่ปิ่นอาศัยอยู่เป็นลักษณะที่พักอาศัยทั่วไป มีโรงสนุกเกอร์ มีผู้ค้ายาเสพติด
 และอาบอบนวด มีลานกีฬาและสวนสาธารณะสำหรับคนในชุมชน

ลักษณะการกระทำผิด

ปิ่นกระทำความผิดร่วมกับเพื่อนอีก 2 คน โดยปิ่นเป็นตัวการชักชวนให้เพื่อนกระทำความผิด
 ซึ่งไม่ได้มีการวางแผนเตรียมการไว้ก่อน

สาเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

ขณะที่กระทำความผิดปิ่นกับเพื่อนอยู่ในอาการเมาสุรา และทำไปด้วยความคะนอง
 นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์ที่ไม่สามารถควบคุมได้ (เหตุการณ์พาไป) จึงทำให้ปิ่นกับเพื่อนพยายาม
 ฆ่าผู้เสียหาย เพราะกลัวว่าผู้เสียหายจะแจ้งความเอาเรื่อง และเนื่องจากปิ่นเป็นหัวโจกในกลุ่ม
 เพื่อน ๆ จึงเห็นว่าการปล้นและตนเองเป็นผู้นำเป็นการแสดงอำนาจอย่างหนึ่ง

พฤติการณ์แห่งคดี

ปิ่นกับเพื่อนชื่อนายกบ (นามสมมติ) กลับจากดื่มเหล้าด้วยกัน ปิ่นชักชวนจูงใจชวน
 นายกบปล้นรถจักรยานยนต์ ซึ่งกบก็ตกลง และทำการปล้นซึ่งอาวุธที่ใช้เป็นมีดที่ปิ่นพกติดตัวไว้
 เสมอ (เพราะมีคู่อริหลายคน) แต่ปิ่นกับนายกบไม่ได้ทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย แต่จับผู้เสียหายปิด
 ตาและปล่อยทิ้งไว้ข้างทาง หลังจากนั้นปิ่นกับกบได้ขี่รถจักรยานยนต์ที่ปล้นได้ไปรับเพื่อนอีกชื่อ
 นายโก้ (นามสมมติ) ภายหลังจากไปรับนายโก้ ปิ่นกับนายกบและนายโก้ ได้ร่วมกันปล้นรถจักรยานยนต์คันที่ 2 แต่ขณะที่กำลังจะนำผู้เสียหายไปปล่อยทิ้งไว้ข้างทาง ผู้เสียหายได้ทำการต่อสู้ปิ่น

จึงใช้มีดที่พกมา ซึ่งเป็นลักษณะมีดดาบหญาหัวโต พันผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหายวิ่งหนีเข้าไปในป่า หนุ่ยบริเวณนั้นได้ ปีนกับเพื่อนจึงไปขอยืมรถจักรยานยนต์ของเพื่อนซึ่งบ้านอยู่ใกล้กับบริเวณที่เกิดเหตุขับค้นหาผู้เสียหาย แต่พบตำรวจสายตรวจ ตำรวจเห็นว่ารถของปิ่นไม่มีทะเบียนและกระจก จึงลงมาขอตรวจค้นปิ่นกับเพื่อน และสังเกตพบรอยเลือดที่เสื้อของปิ่น จึงสอบถามว่าเกิดจากอะไร ปิ่นโกหกว่าเกิดจากการทะเลาะวิวาทกับคู่อริ ซึ่งตำรวจไม่เชื่อ และควบคุมตัวปิ่นกับเพื่อนไว้ไปสอบสวนที่สถานีตำรวจ ซึ่งพบกับผู้เสียหายคนที่ 1 อยู่ที่โรงพักซึ่งแจ้งความเรื่องที่ถูกรังแกกับเพื่อนปล้นรถจักรยานยนต์อยู่ จึงชี้ตัวปิ่นกับเพื่อนให้ตำรวจดำเนินคดี ส่วนผู้เสียหายคนที่ 2 รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลอาการสาหัส

ความคิดเห็นต่อการลงโทษ

ก่อนกระทำความผิดปิ่นไม่คาดคิดว่าจะถูกจับกุม และคิดว่าตนเองเป็นเยาวชนหากกระทำความผิดจะได้รับโทษน้อยกว่าผู้ใหญ่ นอกจากนี้ปิ่นยังเห็นว่ายังมีเด็กและเยาวชนอีกมากที่กระทำความผิดแต่ยังลอยนวลอยู่ในสังคม เพราะหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย และปิ่นเห็นด้วยว่าการเพิ่มโทษและมาตรการที่เด็ดขาดสามารถยับยั้งไม่ให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดได้ และเห็นด้วยว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดร้ายแรงหากได้รับโทษเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ จะสามารถยับยั้งไม่ให้เขากระทำผิดซ้ำและคนอื่นไม่กล้าทำตาม

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

บิดามารดาของปิ่นอยู่ด้วยกัน ซึ่งความสัมพันธ์ราบรื่นดี มีบางครั้งทะเลาะเบาะแว้งกันบ้างแต่ไม่รุนแรงนัก ฐานะครอบครัวของปิ่นพอมีพอใช้ ทุกคนในครอบครัวต่างช่วยกันทำงาน แต่ก่อนที่ปิ่นจะถูกจับกุม 1 เดือน ปิ่นมีปากเสียงเรื่องค่าใช้จ่ายในครอบครัว จึงออกมาอยู่กับเพื่อน ภายหลังกระทำความผิดและถูกจับกุม ปิ่นรู้สึกเสียใจมาก ที่ทำให้บิดามารดาเสียใจ แต่เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ปิ่นทราบว่าบิดามารดารักปิ่นเพียงใด เพราะคนแรกที่มาคือบุคคลทั้งสอง ทั้งยังร้องไห้เสียใจกับการกระทำของปิ่น ทำให้ปิ่นรู้สึกสำนึกผิด และตั้งใจว่าหากได้รับการปล่อยตัวแล้วจะไปอยู่กับบิดามารดา ไม่คบเพื่อนและไม่กลับไปเป็นนักเลงอย่างที่เคยภาคภูมิใจเพราะไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง และปิ่นเห็นว่าครอบครัวมีส่วนในการกระทำความผิดของปิ่นแต่ในระดับที่น้อย โดยมองว่าหากปิ่นไม่ทะเลาะกับมารดา กระทั่งปิ่นต้องออกจากบ้านไปอยู่กับเพื่อนปิ่นคงไม่ทำแบบนี้

การคบหาสมาคมกับเพื่อน

ก่อนเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรม ปิ่นกับเพื่อนมีการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊ง และมีชื่อเรียกกลุ่มแก๊ง โดยเพื่อนของปิ่นและตัวปิ่นเองส่วนใหญ่ชอบดื่มสุรา แต่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดและการพนัน มักชักชวนกันเที่ยวกลางคืนตามสถานเริงรมย์ เวลาปิ่นมีปัญหา ก็จะปรึกษาพูดคุย

กับเพื่อนมากกว่าบิดามารดา และเพื่อนก็จะคอยให้ความช่วยเหลือ ปีนรู้สึกสบายใจและเป็นตัวของตัวเองเวลาอยู่กับเพื่อน และปีนเห็นว่าเพื่อนมีส่วนในการกระทำความผิดในครั้งนี้น้อยมาก

ทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน

ปีนไม่มีทัศนคติในเชิงลบต่อโรงเรียนมากนัก เพียงแต่เห็นว่าโรงเรียนมีกฎระเบียบมากเกินไป และเห็นว่าโรงเรียนไม่มีส่วนในการกระทำความผิดของปีน

ทัศนคติที่มีต่อสื่อมวลชน

ปีนเคยชมภาพยนตร์หรือละครที่นำเสนอถึงผู้กระทำความผิดในลักษณะที่เป็นผู้ได้รับความเห็นใจหรือยกย่อง และคิดว่าสื่อลามก เช่น วิดีโอ วีซีดี หรือหนังสือโป๊ มีส่วนทำให้เกิดคดีข่มขืนมาก ปีนเห็นว่าสื่อมวลชนมีส่วนในการกระทำความผิดของปีนในระดับปานกลาง เนื่องจากการที่สื่อมวลชนมักนำเสนอข่าวอาชญากรรมรุนแรงบ่อยครั้ง มีส่วนทำให้ปีนปฏิบัติตาม

อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาสามารถตอบวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ดังนี้

1. สภาพปัญหาและแนวโน้มการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนชายในความผิดร้ายแรง

ซึ่งจากการศึกษาพบว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย โดยกระทำความผิดประเภทโทรมหญิงมากที่สุด รองลงมา คือ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ซึ่งเป็นการยืนยันว่าสังคมกำลังประสบกับปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในลักษณะที่ใช้ความรุนแรง โดยมีแนวโน้มที่จะทำความผิดประเภทคดีโทรมหญิงเป็นส่วนมาก ซึ่งการกระทำความผิดในลักษณะนี้สร้างความเสียหายต่อตัวเหยื่อทั้งร่างกายและจิตใจ

จากการศึกษาผู้ศึกษาพบว่าการกระทำความผิดในฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายเพศมีสัดส่วนเพิ่มขึ้น เมื่อเด็กและเยาวชนมีอายุมากขึ้น ในขณะที่ฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์กลับมีแนวโน้มลดลงเมื่อเด็กและเยาวชนมีอายุมากขึ้น ในทำนองเดียวกันเมื่อพิจารณาระดับการศึกษาพบว่าฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์มีแนวโน้มลดลงเมื่อเด็กและเยาวชนมีระดับการศึกษาสูงขึ้น ส่วนฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กและเยาวชนมีระดับการศึกษาสูงขึ้น

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายในความผิดร้ายแรง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนในคดีความผิดร้ายแรงสำหรับกลุ่มตัวอย่างนี้ จากการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าครอบครัว เพื่อน โรงเรียน สื่อมวลชน มาตรการทางกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในปัจจุบัน และปัจจัยภายในด้านร่างกายและจิตใจมีส่วนในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายในระดับปานกลาง

ปัจจัยด้านมาตรการทางกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในปัจจุบัน

ในส่วนของมาตรการทางกฎหมายที่ใช้กับเด็กและเยาวชน ซึ่งเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับปานกลางว่ามาตรการทางกฎหมายไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในปัจจุบันเห็นว่าเจ้าหน้าที่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทำงานเกี่ยวกับการจับกุม การพิจารณาพิพากษา และการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ยังทำงานได้ไม่เต็มที่ ถ้าเพิ่มโทษให้รุนแรงแล้วเยาวชนจะไม่ทำผิดอีก ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมยังขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย และจากความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนจากการศึกษาในเชิงคุณภาพ ในกรณีศึกษาที่ 4 ซึ่งเยาวชนไม่เห็นด้วยว่าการเพิ่มโทษและมาตรการที่เด็ดขาดจะสามารถยับยั้งไม่ให้เยาวชนกระทำผิดได้ และเห็นว่าเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีร้ายแรง หากได้รับโทษเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ก็ไม่สามารถยับยั้งไม่ให้เขากระทำผิดซ้ำ และไม่สามารถยับยั้งไม่ให้คนอื่นกระทำตามได้ เนื่องจากเห็นว่าขณะที่คนส่วนใหญ่กระทำความผิดไม่มีผู้ใดคิดก่อนว่าสิ่งที่ตนเองกระทำจะได้รับโทษกี่ปี แต่สิ่งที่สามารถยับยั้งไม่ให้เยาวชนกระทำความผิดได้คือประสิทธิภาพในการจับกุมของตำรวจ เช่น หากมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และตำรวจสามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้อย่างรวดเร็ว โดยไม่มีผู้ใดหนีรอดการจับกุมได้ จะสามารถยับยั้งไม่ให้เยาวชนกระทำความผิด และผู้อื่นไม่กล้าทำตาม

นอกจากนี้ผู้ศึกษาสอบถามเยาวชนเพิ่มเติมว่า หากมีโทษประหารในคดีร้ายแรง จะยังกล้าทำหรือไม่ ซึ่งเยาวชนตอบว่าไม่กล้าทำ ผู้ศึกษาจึงถามว่า หากความผิดที่เยาวชนกระทำครั้งนี้รวมแล้วมีโทษถึงจำคุกมากกว่า 10 ปีขึ้นไป หากครบกำหนดโทษแล้วยังกล้าทำผิดอีกหรือไม่ เยาวชนตอบว่ากล้าทำ แต่จะต้องทำให้แนบเนียนขึ้น ไม่ยอมให้ถูกจับกุมได้ง่าย ๆ เช่น ต้องไม่ใช่คนที่รู้จักกัน และต้องมั่นใจว่าเหยื่อไม่ทราบเบาะแสของตน ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าเด็กและเยาวชนบางรายจะกล่าวโทษศาลว่าตัดสินใจรุนแรงเกินไป ไม่ยอมรับว่าตนผิด และพยายามหาข้ออ้างโดยเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่นที่กระทำความผิดในคดีความผิดเดียวกัน

อีกทั้งเด็กและเยาวชนบางคนที่เคยกระทำความผิดและถูกจับมาก่อนหน้าเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับขั้นตอนและทราบถึงข้อบกพร่องของกระบวนการยุติธรรม เมื่อเด็กและเยาวชนที่เคย

กระทำผิดได้ผ่านขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมมาแล้ว ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่จะเอาตัวรอดด้วยวิธีการต่าง ๆ เด็กจะมีการทบทวนและชั่งน้ำหนักในการกระทำผิดมากขึ้น ในขณะที่ความรู้สึกเกรงกลัวต่อกฎหมายมีน้อยลง เด็กบางคนจะมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้นว่าจะสามารถรอดพ้นจากการจับกุม เพราะคิดว่าตนเองเริ่มมีประสบการณ์ในการกระทำผิดมากขึ้น มองเห็นจุดบกพร่องของตนเองมากขึ้น และเด็กก็จะเริ่มคิดวางแผนปรับปรุงแนวทางในการทำความผิดครั้งใหม่ให้รอบคอบยิ่งขึ้น และจากการที่เด็กบางคนพบว่ามีเจ้าหน้าที่ของรัฐบางคนที่มีมุ่งแสวงผลประโยชน์จากผู้กระทำผิด เด็กจึงมีการคิดวางแผนทางที่จะเอาตัวรอดโดยการนำเทคนิคในการเจรจาต่อรองมาใช้ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ทำให้เด็กมีความมั่นใจที่จะกระทำผิดอีกครั้ง

ปัจจัยภายในด้านร่างกายและจิตใจ

ตามความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนที่มีต่อปัจจัยภายในด้านร่างกายและจิตใจนั้น กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นโดยรวมว่าปัจจัยภายในร่างกายและจิตใจมีผลทำให้เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างกระทำความผิด ซึ่งจากการที่เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างตอบว่าทำไปด้วยความคะนอง แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้กระทำไปตามความปรารถนาของสัญชาตญาณ (อิด) โดยที่มโนธรรมหรืออภิปทัตตาไม่สามารถควบคุมได้ ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกมันด์ ฟรอยด์ และมีบุคลิกภาพต่อต้านสังคม (Antisocial) คือมีความเห็นแก่ตัว ไม่มีความยับยั้งชั่งใจ ไม่มีความรู้สึกชั่วดี มีความอดทนต่อสิ่งยั่วเย้า ทำให้เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ประพฤติตามใจตนเองโดยไม่คำนึงถึงกฎหมายหรือบรรทัดฐานกฎเกณฑ์ทางสังคม และไม่คำนึงถึงผลร้ายที่เกิดขึ้นต่อร่างกายและจิตใจของผู้เสียหาย

เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างตอบว่าไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา (รู้เท่าไม่ถึงการณ์) นั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่าง ไม่ยอมรับความผิดและปฏิเสธความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง เห็นว่าตนเองไม่ได้ตั้งใจกระทำความผิด ตามทฤษฎีการกระทำผิดและการเป็นอิสระ หรือทฤษฎีการโยนความผิดของเดวิท แมทซาร์ท และ เกรแฮม ไชคิส

ส่วนในเรื่องการกลัวว่าผู้เสียหายจะแจ้งความเอาเรื่องจะเกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่น หรือพยายามฆ่าผู้อื่น แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างใช้เหตุผลและเทคนิคในการแก้ตัว ตามทฤษฎีการโยนความผิดของเดวิท แมทซาร์ท และเกรแฮม ไชคิส โดยมองว่าตนเองไม่ได้ตั้งใจกระทำความผิด ซึ่งเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดไม่ได้เห็นด้วยกับการกระทำของเขาว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ก็มีเหตุผลหรือการแก้ตัวเพื่อมาบรรเทาโทษ

ในสาเหตุที่ว่าทำเพราะเพื่อนชักชวน เพราะความอยากรู้อยากเห็นหรืออยู่ในอาการเมาสุรานั้น แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เทคนิคในการแก้ตัว ว่าการกระทำผิดที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำเพื่อกลุ่ม แก๊ง เพื่อน ไม่ใช่เพื่อตนเอง ตามทฤษฎีการโยนความผิดของเดวิท แมทซาร์ท และ

เกรแฮม ไชคิส อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนมีการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่ไม่ดี มีการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊ง และสร้างวัฒนธรรมรองในการกระทำผิดกฎหมาย ตามทฤษฎีวัฒนธรรมรองของชนชั้นล่าง ของวอลเตอร์ มิลเลอร์ ที่อธิบายสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่รวมตัวเป็นแก๊งและกระทำผิดกฎหมาย เพราะต้องการการยอมรับในหมู่เพื่อนฝูง

สาเหตุที่ว่าผู้เสียหายมีส่วนช่วยยั่วยุให้กระทำความผิด ส่วนใหญ่จะเกิดกับเด็กและเยาวชน กลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดในคดีข่มขืน และโทรมหญิง โดยเฉพาะเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีโทรมหญิงนั้น ได้เพิ่มเติมว่า เกิดจากการยั่วยุของสิ่งแวดล้อมรอบข้างตัวเอง ผู้เสียหายต้องการเงินจึงแฉ่งความเอาเรื่อง ผู้เสียหายชอบยั่ววน ยินยอม และผู้เสียหายเป็นใจ ไม่อยากขัดใจเพื่อนนั้น แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ไม่ยอมรับความผิดและปฏิเสธความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง เห็นว่าตนเองไม่ได้ตั้งใจกระทำความผิด ปฏิเสธความเสียหายที่เกิดกับเหยื่อ ตามทฤษฎีการโยนความผิดของเดวิท แมทซาร์ท และ เกรแฮม ไชคิส

จากความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่บอกว่ารู้สึกไม่ไว้วางใจใคร และรู้สึกว่าอยู่โดดเดี่ยวตัวคนเดียว อธิบายได้ว่า เกิดจากภาวะทางจิตใจ ไม่มีความมั่นคงทางจิตใจอย่างเพียงพอ เนื่องจากแรงปรารถนาภายใน และจากแรงกดดันทางสังคม ซึ่งทำให้ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์ และขาดความสามารถในการใช้เหตุผล เมื่อเด็กได้รับความกดดัน หรือความบีบคั้นทางอารมณ์ และจิตใจมาก ๆ เด็กก็จะเกิดความรู้สึกอยากระบายความกดดันที่มีในใจจึงกระทำความผิด

ผู้ศึกษาสังเกตเห็นจากกรณีศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนมีความเห็นในทิศทางที่สำนึกผิด โดยกล่าวว่ากระทำความผิดเป็นสิ่งไม่ดี และต้องการพ้นโทษเร็ว ๆ อีกทั้งสงสารและเห็นใจบิดามารดาที่เสียใจต่อการกระทำของตน ซึ่งโดยรวมเด็กและเยาวชนมีความรู้สึกหลังจากที่ได้กระทำความผิดซึ่งมีทั้งความรู้สึกในทางบวกและทางลบ อธิบายได้ว่า ความรู้สึกที่เกิดขึ้นของเด็กและเยาวชนที่เป็นในทางบวก คือทำให้ตนเองรู้สึกว่าการกระทำผิดเป็นสิ่งที่ไม่สมควรกระทำ ได้แก่ ความรู้สึกเสียใจ สำนึกผิด ในส่วนความรู้ของเยาวชนที่เป็นไปในทางลบนั้น คือทำให้ตนเองรู้สึกว่าการกระทำผิดไม่ใช่สิ่งผิด เป็นสิ่งที่สมควรแล้ว และรู้สึกสนุก ตื่นเต้น ทำท่าย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทัศนคติของเด็กและเยาวชนในส่วนนี้ทำให้เด็กและเยาวชนสามารถกระทำบางอย่างที่ไม่ถูกต้องได้ง่าย เป็นสิ่งที่น่าเป็นห่วงต้องมีมาตรการเพื่อการแก้ไขและป้องกันปัญหาต่อไป

ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว

จากการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่อยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวทั้งบิดามารดา แต่ก็มีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ราบรื่น หรือค่อนข้างห่างเหินเนื่องจากขาดการสื่อสารกันในครอบครัว ซึ่งเป็นปัจจัยผลักดันให้เด็กหันไปคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับสุชา จันทรโธม และสุรางค์ จันทรโธม (2520, น. 170) ที่ได้กล่าวเน้นให้เห็นว่าสภาพที่จัดว่า

เป็นบ้านแตก ได้แก่ บิดามารดาไม่ปรองดองกัน ทะเลาะกันบ่อย ๆ หรือหย่าร้างกัน มารดาไปมีสามีใหม่ หรือบิดามีภรรยาใหม่ และไม่ให้ความอุปการะแก่บุตรเท่าที่ควร จึงเป็นเหตุให้เด็กขาดความรักจากบิดามารดาและหันไปหาทางชดเชยด้วยการมีพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ

ปัจจัยด้านครอบครัวก็ถือว่ามีส่วนสำคัญต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เนื่องจากเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากครอบครัวซึ่งอยู่ในระดับชนชั้นล่าง หรือชนชั้นทำงาน (Working Class) ตามทฤษฎีวิวัฒนาการของโคเฮน โดยเด็กจะถูกอบรมเลี้ยงดูให้มีความเป็นอยู่ในลักษณะตามสัญชาตญาณและมีพฤติกรรมก้าวร้าว และถูกปลูกฝังให้มีค่านิยมที่มุ่งเน้นถึงการตอบสนองความพึงพอใจในระยะสั้น โดยไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมาภายหลัง (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543, น. 98) ครอบครัวไม่สามารถอบรมดูแลเอาใจใส่และขัดเกลาเยาวชนได้อย่างถูกต้อง และไม่สามารถควบคุมไม่ให้เยาวชนกระทำความผิดได้

จากการที่บิดามารดาต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว สมาชิกในครอบครัวจะมีการใช้เวลาอยู่ร่วมกันน้อยมาก ผู้ปกครองต้องทำงาน ไม่มีเวลาดูแลเด็กและเยาวชน จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับกลุ่มเพื่อนที่รวมตัวกันเป็นกลุ่มแก๊ง

จากการที่บิดามารดาเอาใจใส่ต่อการเรียนและยินดีที่จะส่งเสียให้ตนได้เรียนสูง ๆ อธิบายได้ว่า เนื่องจากครอบครัวของเด็กและเยาวชนตามใจลูกมากเกินไป ให้อิสรภาพแก่สมาชิกอย่างไม่เหมาะสมใน 2 ลักษณะ คือ ให้อิสรภาพมากเกินไป สมาชิกในครอบครัวสามารถคิดและตัดสินใจทำได้ตามที่ตนต้องการ แม้จะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง อีกลักษณะคือ มีการควบคุมสมาชิกอย่างเข้มงวดไม่มีอิสรภาพในการดำเนินชีวิตของตนเองจนกลายเป็นแรงกดดันให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

เมื่อทำผิดรุนแรงคนในครอบครัวจะไม่มี การพุดคุยหรือช่วยกันแก้ไขในเรื่องที่ฉันทกระทำผิด เนื่องจากสมาชิกในครอบครัวจะขาดความไว้วางใจ โดยเฉพาะกับตัวเด็กและเยาวชน เนื่องจากมีพฤติกรรมเสียหาย หรือการกระทำผิดที่เคยเกิดขึ้นมาก่อน การพุดคุยอย่างเปิดเผยเป็นกันเองจะเป็นแค่เรื่องทั่ว ๆ ไป เมื่อมีปัญหาไม่สบายใจมักแก้ไขด้วยตนเอง

ปัจจัยทางสังคม

การคบหาสมาคมกับเพื่อน

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างพบว่ากลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการกระทำผิด Edwin H. Sutherland เห็นว่าพฤติกรรมของการเป็นอาชญากร เป็นผลมาจากการเรียนรู้และยอมรับค่านิยมที่จะกระทำผิดเกิดขึ้นในกลุ่มที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน โดยขึ้นอยู่กับความเข้มข้น ระยะเวลาและความถี่ในการคบหาสมาคมกับคนกลุ่มนั้น

การคบหาสมาคมกับเพื่อนนับว่าเป็นประเด็นสำคัญสำหรับที่มาแห่งการกระทำผิด เพราะถ้าเด็กไปคบหาสมาคมกับเพื่อนที่มีความประพฤติไม่ดี ก็อาจชักจูงให้เด็กประพฤติตนเสียหายไปด้วย โดยเฉพาะเด็กที่หมดที่พึ่งทางบ้าน เช่น ครอบครัวที่ไม่ลงรอยกัน ครอบครัวที่พ่อแม่ไม่มีเวลาอบรมเลี้ยงดู หรือครอบครัวที่พ่อแม่ไม่เข้าใจปัญหาของลูก ย่อมทำให้เด็กหันไปยึดกลุ่มเพื่อนไว้เป็นที่พึ่งแทน ถ้าคบเพื่อนไม่ดีก็อาจชักจูงให้เสื่อมเสียได้ เช่น หนีเรียน เที่ยวเตร่ เล่นการพนัน เสพยาเสพติด เป็นต้น

จากข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มเพื่อนนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการตัดสินใจกระทำความผิด เนื่องจากเพื่อนของพวกเขาล้วนแต่เกี่ยวข้องกับอบายมุขและสิ่งเสพติดอยู่ก่อนแล้ว อีกทั้งอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะวัยรุ่นชาย เมื่อรวมกันเป็นกลุ่มแก๊งแล้ว พวกเขาจะมีการสร้างวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มขึ้นมา หากผิดแผกไปจากกลุ่มก็จะไม่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มนั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ Albert K. Cohen เจ้าของทฤษฎีวิวัฒนาการของวัฒนธรรมรอง (Subcultures Theory) ที่ได้อธิบายว่าการปฏิบัติตัวของเด็กอาจจะขัดแย้งกับค่านิยมในสังคม เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมส่วนใหญ่ของสังคมได้ พวกเขาจึงหันเข้ามารวมกลุ่มกันเพื่อสร้างแบบแผนพฤติกรรมของตนขึ้นมาซึ่งพวกเขาคิดว่าสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้

มีข้อสงสัยเกิดในกลุ่มตัวอย่างบางรายที่กระทำความผิดเพียงผู้เดียว มักจะไม่เห็นว่าเพื่อนมีส่วนในการกระทำความผิดของตน นอกจากนี้ เด็กและเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างหลายรายมีบุคลิกภาพของการเป็นผู้นำ แม้จะปฏิเสธว่าตนเองไม่ใช่ตัวการหรือผู้ชักชวนให้ผู้อื่นกระทำความผิด แต่กลุ่มตัวอย่างก็ปฏิเสธว่าตนเองไม่ได้เป็นลูกน้องผู้อื่นในการกระทำความผิดเช่นกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้มีค่านิยมหรือวัฒนธรรมที่เรียกว่า “จุดศูนย์รวมความสนใจ” (Focal Concerns) ตามทฤษฎีวิวัฒนาการของวอลเตอร์ มิลเลอร์ ว่า การนำตัวเองไปพัวพันกับการกระทำที่ผิดกฎหมาย การมีอุปนิสัยในทางที่เป็นผู้ชาย มีความอดทน และแข็งแรง มีความกล้าหาญ ไม่เกรงกลัวต่อการข่มขู่และต่อสู้อย่างรุนแรง ความฉลาดและชำนาญในการเอาชนะผู้อื่นเพื่อความอยู่รอดในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นไปในลักษณะที่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น การค้นหาสิ่งที่ตื่นเต้น และการไม่ยอมรับในกฎเกณฑ์ของสังคมนั้น เน้นค่านิยมที่สำคัญและเป็นหนทางทำให้บุคคลได้รับการยกย่องและได้รับสถานภาพการเป็นผู้นำในหมู่เพื่อนฝูง ดังนั้นจึงสามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างหลายรายเป็นตัวการหรือผู้นำหรือผู้ชักชวนให้ผู้อื่นกระทำความผิดเสียเอง

โรงเรียน

ในส่วนปัจจัยด้านโรงเรียน พบว่า เด็กและเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าโรงเรียนมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมกระทำความผิด เพราะมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่น้อยที่ถูกไล่ออกจากโรงเรียน ซึ่งเหตุผลของการออกจากโรงเรียนกลางคันของเด็กและเยาวชน คือ เกียจคร้าน ไม่อยากเรียน บ้างก็ย้าย

โรงเรียนทำให้เรียนไม่ทันเพื่อน แต่ส่วนใหญ่จะอยู่ที่เด็กเริ่มคบหากับกลุ่มเพื่อน โดยใช้เวลาร่วมเที่ยวเตร่ จับกลุ่มมั่วสุมกันจนทำให้เสียการเรียน และชักชวนกันไปมีพฤติกรรมที่เสียหาย ซึ่งสอดคล้องกับ โสภา ชปิลมันต์ (2536, น. 144) ที่ได้สรุปสาเหตุการกระทำผิดของเด็กโดยมองว่าโรงเรียนเป็นสถานที่ที่ทำหน้าที่คล้ายคลึงกับครอบครัว เป็นที่กล่อมเกลาคิด ช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กได้ นักเรียนที่มีแนวโน้มจะกระทำผิด ครูหรือโรงเรียนอาจช่วยโน้มน้าวให้เด็กมีพฤติกรรมดีขึ้น ดังนั้นเมื่อเด็กและเยาวชนออกจากโรงเรียนก็เปรียบเสมือนขาดสถาบันที่ช่วยขัดเกลากิจกรรมทำให้ง่ายต่อการกระทำผิด

จากการศึกษาพบว่าเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมขณะกำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา หากทางโรงเรียนพบว่าเด็กกระทำความผิดหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เด็กมักจะถูกให้ออกจากโรงเรียนมากกว่าที่โรงเรียนจะมีมาตรการแก้ไขปัญหามิฉะนั้นพฤติกรรมดังกล่าว โดยมีเหตุผลในเรื่องชื่อเสียงของทางโรงเรียนและเพื่อไม่ให้เสียชื่อเสียงอย่างให้เด็กส่วนใหญ่ในโรงเรียนมีพฤติกรรม

ซึ่งโรงเรียนบางแห่งถือเป็นตัวการโดยทางอ้อมให้เด็กกระทำความผิด เพราะโรงเรียนได้ใช้วิธีที่ทำให้เด็กบางคนประสบความล้มเหลว เช่น มีกฎระเบียบและเข้มงวดมากเกินไป ทำให้เด็กและเยาวชนไม่ค่อยมีความกระตือรือร้นในการไปเรียนหนังสือ ครูชอบนำเยาวชนไปเปรียบเทียบกับนักเรียนคนอื่นที่ดีกว่า ถือเป็นการปฏิบัติที่ทำให้เด็กขาดความสนใจต่อการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเป็นผลให้เด็กมีความมั่วร้าย หรือเป็นปฏิปักษ์ต่อครู ต่อโรงเรียนหรือทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดความคิดริเริ่ม มีทัศนคติไปในทางลบและคิดว่าตนเองเป็นบุคคลที่ไม่พึงปรารถนา โรงเรียนบางแห่ง เช่น ในชนบทที่ห่างไกลหรือในถิ่นที่ยากจนมาก ๆ เป็นโรงเรียนที่ไม่สามารถจัดการกับเด็กที่ไม่พร้อมที่จะเรียน ใช้วิธีที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของเด็กหรือเยาวชน มีครูซึ่งขาดความเอาใจใส่และมีความมั่วร้ายต่อเด็ก ถ้าเด็กเองไม่เคารพพ่อแม่ด้วยแล้วยิ่งจะเพิ่มปัญหามากขึ้น แทนที่เด็กจะสนใจเรียนก็จะหันไปหาสิ่งอื่น ๆ นอกเหนือจากการเรียน เช่น หากเด็กไม่สนใจการเรียนทางออกทางหนึ่งก็คือเด็กจะหนีโรงเรียน ซึ่งการหนีเรียนนี้เองที่อาจจะทำให้เด็กกระทำผิดต่อไปได้

ผู้ศึกษาเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างยังมีความเห็นด้วยว่าโรงเรียนได้ให้การอบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นพลเมืองที่ดี ถือได้ว่าเป็นทัศนคติที่ดีที่มีต่อโรงเรียนสอดคล้องกับทฤษฎีสถาบันที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเกิดอาชญากรรม ที่กล่าวว่าโรงเรียนที่ดีจะต้องจัดเตรียมเด็กให้เป็นพลเมืองที่รู้หน้าที่เพื่อการดำรงตนอยู่ในสังคมประชาธิปไตย ซึ่งทุกคนสามารถที่จะก้าวหน้าในชีวิต อยู่ในฐานะที่มีเกียรติ หรือกลายเป็นบุคคลชั้นสูงได้โดยความอุตสาหะของตนเอง นอกจากนี้ โรงเรียนจะต้องเชื่อมโยงตนเองกับหน่วยงานต่าง ๆ และชุมชน ต้องทำให้เด็กทุกคนแน่ใจว่าตัวเขาเป็นผู้มีสุขภาพดี มีการปฏิบัติที่ถูกต้องตามกฎหมาย มีสวัสดิภาพ หากสิ่งเหล่านี้ดำเนินไป

อย่างไร้ความหมาย หรือผิดทิศทางก็อาจทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้ แต่หากได้รับการจัดการที่เหมาะสม อยู่กับร่องกับรอยก็จะสามารถป้องกันการกระทำผิดได้

ผู้ศึกษาเห็นว่าจากทั้งผลการศึกษาเชิงปริมาณและคุณภาพซึ่งอยู่ในส่วนของการศึกษา เฉพาะกรณีนั้น จะพบว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ตอนต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างยังขาดโอกาสทางการศึกษาทั้งที่ตนเองก็ปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จเช่นเดียวกับเด็กที่มาจากครอบครัวชนชั้นกลางดังทฤษฎีโอกาสที่แตกต่าง ของริชาร์ด คลอเวิร์ด และ ลอย โอลิน ซึ่งนำเสนอทฤษฎีนี้ว่าเด็กชนชั้นต่ำก็มี ความไฝฝืนที่จะประสบความสำเร็จ ซึ่งความสำเร็จนั้นสังคมวัดกันด้วยวัตถุ เช่น ปริญาบัตร ความร่ำรวย เป็นต้น ซึ่งเด็กชนชั้นต่ำยากที่จะเข้าถึงวิถีทางที่ถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อให้บรรลุถึง วัตถุประสงค์เหมือนเด็กชนชั้นกลาง เด็กชนชั้นต่ำจึงเกิดความกดดันทำให้เกิดสภาวะไร้กฎเกณฑ์ (Anomie) ผลที่ตามมาก็คือ การกระทำความผิดหรือการก่ออาชญากรรม (สุดสงวน สุธีสร, 2546, น. 82) นอกจากนี้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมรองของเด็กกระทำความผิดของโคเฮนยังอธิบายว่า ชนชั้น กลางและชนชั้นล่างมีค่านิยมที่แตกต่างกัน แต่ปรากฏว่าค่านิยมของชนชั้นกลางจะได้รับการยอมรับ มากกว่าในสถานศึกษา และค่านิยมของชนชั้นกลางจะถูกใช้เป็นเครื่องมือวัดหรือประเมินผล นักเรียนในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวชนชั้นล่างหรือชนชั้นทำงานจึงตกอยู่ใน สภาพถูกกดดัน และไม่สามารถปรับตัวได้ ในที่สุดก็จะประสบความสำเร็จล้มเหลวในการศึกษา

สื่อมวลชน

ในส่วนปัจจัยด้านสื่อมวลชน พบว่า เด็กและเยาวชนเห็นว่าสื่อมวลชนมีส่วนในการ กระทำความผิด ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่าการที่สื่อมวลชนนำเสนอภาพยนตร์หรือละครที่นำเสนอถึง ผู้กระทำความผิดในลักษณะที่ได้รับความเห็นใจหรือได้รับการยกย่อง สื่อลามก การนำเสนอข่าว อาชญากรรมที่รุนแรงบ่อยครั้ง ทำให้เด็กและเยาวชนเกิดการเรียนรู้ทักษะการกระทำความผิด สร้างค่านิยมที่ผิด ๆ ให้แก่เด็กและเยาวชน และมีส่วนทำให้เกิดการเลียนแบบ (Imitation)

จากการศึกษาดังกล่าว สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีที่กรอบ ของวอลเตอร์ เรคเรสส์ ว่าบุคคลได้ถูกอิทธิพลของแรงผลักดันหรือแรงกระตุ้นทั้งภายนอกและภายในทำให้ไม่สามารถ ขัดขวางต่อแรงกระตุ้นดังกล่าวได้ ซึ่งแรงผลักดันให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดกฎหมายนั้น อันดับแรก คือแรงกดดันทางสังคม ได้แก่สภาพความเป็นอยู่ ซึ่งเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากชุมชนที่มี สภาพแวดล้อมไม่เหมาะสม คือมีร้านสนุกเกอร์ มีผู้เสพและผู้ค้ายาเสพติด ครอบครัวอยู่ในชนชั้น ทำงาน ทำให้ขาดโอกาสทางการศึกษา การขาดโอกาสในการประกอบอาชีพ แรงผลักดันตัวที่สอง คือ แรงดึงดูดให้กระทำความผิดทางสังคม ซึ่งเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลไม่ยอมรับค่านิยมและ

บรรทัดฐานในการดำรงชีพในสังคม เช่น การมีเพื่อนเกรง ทำให้ซึมซับรับเอาวัฒนธรรมในการกระทำผิดกฎหมาย และจดจำเรียนรู้แบบอย่างหรือตัวอย่างที่ไม่ดีจากสื่อมวลชนทำให้เยาวชนเกิดพฤติกรรมการเล่นแบบ สำหรับแรงที่คอยขัดขวางไม่ให้บุคคลกระทำผิดกฎหมายนั้น คือ ตัวกีดกันภายนอกซึ่งประกอบด้วยระเบียบข้อบังคับของสถาบันมีความอ่อนแอคือหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดประสิทธิภาพในการทำงานเนื่องจากมาตรการในการบังคับใช้กฎหมายไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในปัจจุบัน สถาบันครอบครัวและกลุ่มเพื่อนขาดประสิทธิภาพ จึงถือแรงผลักดันให้เด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างกระทำความผิดมากยิ่งขึ้น

3. แนวทางในการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายในความผิดร้ายแรง

ผู้ศึกษาเห็นว่าครอบครัวเป็นสถาบันสังคมสถาบันแรกและสำคัญที่สุดของมนุษย์ ดังนั้นครอบครัวต้องทำหน้าที่อบรมเลี้ยงดู ปลูกฝังในสิ่งที่ถูกต้อง และให้ความรักความอบอุ่นแก่บุตรหลานอย่างเพียงพอ แม้บางครอบครัวบิดามารดาอาจเลิกร้างกัน หรือแยกกันอยู่ หรือมีการเสียชีวิตของบิดาหรือมารดา ผู้ที่ดูแลเด็กต้องอบรมเลี้ยงดูเด็กต้องให้ความเอาใจใส่เด็กอย่างเพียงพอเพื่อให้เด็กมีความมั่นคงในอารมณ์ ไม่รู้สึกขาดความรัก โดยการสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นภายในครอบครัว ครอบครัวปราศจากความรุนแรง สามัคคีไม่ทำร้ายร่างกายภรรยา บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่ลงโทษบุตรด้วยวิธีการรุนแรงโดยไม่มีเหตุผล หากบิดามารดามีบุตรหลายคนก็ต้องทำให้เด็กเห็นว่าได้รับความรักจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเท่าเทียมกัน ผ่านการสื่อสารที่ดีคือมีการพูดคุยกันภายในครอบครัว หากบุตรหลานมีปัญหาก็สามารถขอคำปรึกษาจากผู้ใหญ่ในครอบครัวได้ทุกคน นอกจากนี้บิดามารดาหรือผู้ปกครองก็ต้องทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กปฏิบัติตามด้วย เช่น ไม่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดทุกชนิด ไม่เล่นการพนัน ไม่พูดคำหยาบ ไม่ใช้ความรุนแรงในครอบครัว ไม่ใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหา เป็นต้น ทั้งนี้หากเด็กและเยาวชนได้รับการอบรมและได้รับการเรียนรู้รวมทั้งการปลูกฝังค่านิยมที่ดีจากครอบครัวแล้ว ก็จะเป็นภูมิคุ้มกันทางจิตใจที่แข็งแรง สามารถต้านทานสิ่งยั่วยุต่าง ๆ จากสังคมภายนอกได้ เช่น ยาเสพติด หรือคำชักชวนจากเพื่อนให้กระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เป็นต้น

นอกจากนี้โรงเรียนก็เป็นสถาบันทางสังคมที่สำคัญอีกสถาบันหนึ่งที่สามารถป้องกันเด็กและเยาวชนไม่ให้กระทำความผิดได้ โดยโรงเรียนต้องไม่สร้างกฎระเบียบที่เข้มงวดจนเกินไปไม่นำเด็กไปเปรียบเทียบกับนักเรียนคนอื่นที่ดีกว่า ไม่ควรทำโทษนักเรียนด้วยการประจานให้อับอายต่อหน้าผู้อื่น ปลูกฝังค่านิยมยกย่องคนดีมากกว่าคนเก่ง ครูต้องช่วยเหลือนักเรียนทั้งเรื่อง

การเรียนและเรื่องส่วนตัว อบรมสั่งสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นพลเมืองที่ดี นอกจากนี้ ความรู้ในโรงเรียนต้องสามารถทำให้เด็กเห็นความสำคัญและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้และเล็งเห็นถึงประโยชน์ในอนาคต

ผู้ศึกษาเห็นว่าสื่อมวลชนควรเลิกนำเสนอภาพยนต์หรือละครที่น่าเสียดายถึงผู้กระทำผิดในแง่ที่ว่าเป็นผู้ที่ได้รับความเห็นใจหรือเนื้อหาที่รุนแรง เพราะเป็นการสร้างค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง และควรมีการปราบปรามสื่อลามกอย่างจริงจังและเข้มงวด นอกจากนี้สื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ไม่ควรนำเสนอข่าวอาชญากรรมรุนแรงซ้ำซาก เพราะอาจทำให้เด็กและเยาวชนเกิดการเรียนรู้ทักษะและวิธีการกระทำผิดกระทั่งปฏิบัติตาม

นอกจากนี้จากการศึกษาจะพบว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากชุมชนที่มีการแต่งตั้งและเลือกตั้งกรรมการชุมชนเพื่อดูแลประสานงานในชุมชน เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล และมีลานกีฬาหรือสวนสาธารณะเพื่อให้คนในชุมชนได้ออกกำลังกายหรือพักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งน่าจะเป็นการดีหากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนจะสามารถสร้างการมีส่วนร่วมกับองค์กรชุมชนหรือคณะกรรมการต่าง ๆ ในชุมชนในการป้องกันและแก้ไขเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดไม่ให้กระทำซ้ำ และใช้ทรัพยากรในชุมชนให้เกิดประโยชน์ เช่น ลานกีฬาหรือสวนสาธารณะในชุมชน เพื่อให้เด็กและเยาวชนในชุมชนใช้เวลาว่างในด้านที่เป็นประโยชน์ เช่น เล่นกีฬากายออกกำลังกาย หรือบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม

และจากผลการศึกษาทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพในความคิดเห็นต่อการลงโทษดังที่กล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาเห็นว่าหน่วยงานทุกหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนของไทยควรมีการบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะตำรวจต้องสามารถติดตามจับกุมเยาวชนที่กระทำความผิดได้ทันทีภายหลังมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นคือต้องมีความรวดเร็วและแน่นอน จากนั้นยังการต้องเร่งไต่สวนข้อเท็จจริงและสั่งฟ้อง และศาลพิพากษาคดีได้เหมาะสมกับความผิดที่กระทำ หากผลการกระทำมีความเสียหายมากก็ต้องลงโทษรุนแรง อีกทั้งเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรทำงานด้วยความจริงจัง รู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบของตน ควรจัดบุคลากรให้ตรงกับสายงาน ตำแหน่ง และความรู้ความสามารถของแต่ละคน นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ต้องทำงานให้ประสานสอดคล้องกัน ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างจริงจัง

นอกจากนี้เมื่อเด็กและเยาวชนเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ควรมีการจัดให้เด็กและเยาวชนเข้ารับการศึกษ โดยให้เด็กฝึกอบรมหรือศึกษาจนกว่าจะจบ และได้วุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นอย่างต่ำ อีกทั้งต้องมีนโยบาย

โดยเน้นระเบียบวินัย ปลุกฝังคุณธรรมและจริยธรรม และปลุกฝังให้เด็กและเยาวชนตระหนักในหน้าที่ความรับผิดชอบให้มาก่อน

ภาครัฐ ควรมีนโยบายที่ชัดเจนและเอาจริงเอาจังกับการปราบปรามมิให้มีการมั่วสุมและตั้งกลุ่มแก๊งค์ของเด็กและเยาวชน ทั้งนี้เพราะทำให้เกิดปัญหาทะเลาะวิวาท ถ้าไม่มีการป้องกันและปราบปรามอย่างเด็ดขาดและจริงจังจะทำให้เกิดปัญหาในการบริหารและการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไปในอนาคต